PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VI СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ — AUGUST-SEPTEMBER, 1965. ЧИСЛО 8-9

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VI СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ, 1965

Ч. 8-9 Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська — редакторка, Анна Токарик — голова Союзу, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Тоня Гороховач, др. Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

AUGUST-SEPTEMBER, 1965 VOL. VI

Monthly Publication No. 8-9

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50

Subscription in other countries 4.00

Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

На обкладинці — жнива в Канаді.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Ольга Стрілець — Вожаки 1
Перед важливими завданнями 1
Центральна Управа Союзу Українок 3
Резолюції З'їзду 3
С. Волинець — Зірки й визначні артистки Українського Галицького театру 6
Т. Горохович — Враження зо З'їзду Союзу 9
Віра Ворскло — Найкраща земля 10
Успіх молодої українки 11
Г. Коваль — Запахла осінь 11
К. Міськів — З конвенції НРЖК 12
Василь Симоненко — Вино з троянд 13
Лариса Мурович — Сім'я героїв 14
Віра Ворскло — Жолудь 14
Дмитро Павличко — Колись я ще повернуся 14
J. Michalenko — First National Conference on Canadian Slavs 15
"Citizen" — Folk Festiwals Enliven the Canadian Scene 16
Надія Дубилко — Діяльність гуртка Книголюбів 18
Стефанія Пауш — Стипендії для Інституту 20
Марія Самоїл — Виставка мистецтва 21
Для дітей 22
Громадська і родинна хроніка 24
Річні звіти відділів 27
Для господинь 32
Привітання журнала у 5-ліття 33-34

З НОВИХ ВИДАНЬ

А. Горохович — Батьки і діти. Систематично упорядкована збірка есеїв про виховання дітей і молоді в рідній культурі. Накладом Союзу Українок Канади з Фундації ім. Н. Кобринської. Мистецька обкладинка Мирона Левицького. Вінніпег-Торонто, 1965 р.

Дмитро Соловей — Василечко, Мілюков і самостійність України в 1918 році. Спроба характеристики з нагоди 45-річчя від часу проголошення третього й четвертого універсалів Центральної Ради. Відбитка з журнала „Новий Літопис" із чч. 10-13 за 1964 і з ч. 14 за 1965 р. Тираж 200 примірників. Вінніпег, Канада. Сторінок 68.

Олександер Оглоблин — Наталя Дмитрівна Полонська-Василенко.

Наталя Полонська-Василенко — Південна Україна після зруйнування січі.

Бібліографія наукових та науково-популярних праць проф. д-р Наталі Полонської-Василенко. Видання Українського Вільного Університету. Мюнхен — 1965 р.

Виховниця поколінь — Константина Малицька, громадська діячка, педагог і письменниця. Накладом Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Торонто 1965. Сторінок 124.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пан В. Перепелюк — Флин Флон, Ман. — 2, раніше 7, разом — 9
Пані Марія Богдан — Венкувер — 5, раніше 1, разом 6
Пані Марія Нижник — Вінніпег — 2, раніше 4, разом 6
Пані М. Нема — Віль Ст. Мішел, Кве. — 3
Пані А. Москалик — Вінніпег — 1, раніше 2, разом — 3
Пані Н. Л. Когуська — Вінніпег — 1, раніше 1, разом 2
Пані В. Лисак — Норт Сирі, Б. К. — 1
Пані Г. Козак — Гемилтон, Онт. — 1
Пані М. Мигійчук — Форт Френсес, Онт. — 1

ТИМ, ЩО ЛЮБЛЯТЬ ВИШИВАТИ

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

так називається книжка вишивок і стібів, написана в англійській мові. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, доріжок, рушничків з показником кольорів ниток. Є взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Книжку видав Союз Українок Канади.

Продається по $4.00 з пересилкою.

Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

624 Upper Ottawa St.,

Hamilton, Ont.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК VI СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ, 1965 Ч. 8-9

Перед важливими завданнями

Нікому, здається, так не залежить на поступі організації, як її проводові. З'їзд, що є найвищим законодавчим чинником обирає провід і в руки цього проводу передає керму організації, провід знов розробляє ухвали з'їзду, докладає всіх зусиль, щоб за час своєї каденції, не тільки виконати намічену працю, але й промостити дорогу до її більшого поступу.

Поступ організації можна розуміти в різних її аспектах — залежить, які завдання ми ставимо перед собою. Поступом можна вважати побільшення членства і відділів, поступом можна, в деякій мірі, начисляти матеріяльні досягнення організації, на рахунок поступу можна зачислити нові ділянки праці, однак цього всього не можна уважати повним поступом.

З перспективи діяльности Союзу Українок Канади, 39-ти років, що якраз минає цього року, ми можемо бачити розвій організації в багатьох її ділянках, а з перспективи останніх двох років, то є каденції нашого проводу між двома з'їздами, оглядаємо наші досягнення лише частинно, бо багато початої праці ми з послідовністю продовжуємо.

Дуже часто так буває, що помимо найкращих зусиль проводу не дається провести в життя наміченої програми, бо вона залежить не тільки від проводу, але й від членства, від обставин, перешкод, що їх треба поборювати. Чому ми зупиняємось над питанням поступу і перешкодами до нього?

На останнім з'їзді Союзу Українок Канади, що відбувся в Торонто в м. липні ц. р. ми знову обрали провід і вложили в його руки важливі завдання. З'їзд відбувався під гаслом „Слово, ‚моя ти єдиная зброє" (слова Лесі Українки). Розгляньмо причину цього гасла. Наш провід затривожений станом української мови серед нашого членства та й в українських домах взагалі. Затривожені цим питанням провідні кола українського суспільства і в Канаді, і в Америці, і в інших країнах українського поселення. Українські часописи заповнені тривожними пересторогами, закликами до родичів, закликами до молоді пильно студіювати рідне слово. Домагаємось української мови в державних школах в Канаді, в університетах для нашої молоді, дітей, опікуємось молодечими організаціями, українськими школами, курсами, оселями і от чимраз більше повертаються очі українського суспільства, до українських домів, до молодих українських матерів в надії знайти порятунок в українськім домі, який має найбільші шанси на успіх. А як же справа з нами самими? Чи не треба і нам, українським матерям, поліпшення в нашій українській мові?

І ось тому провід нашої організації ставить перед собою завдання рідномовного поступу, ставить його з повним вирозумінням ситуації наших днів. Фактом є, що наша організація належить до піонерської в Канаді. В ряди організації вступило масово молодше жіноцтво, народжене вже тут у другому й третьому поколінні в Канаді й яке не мало в дитинстві тих можливостей, що їх мають сьогодні українські діти, однак це якраз ті матері, які дають основу українському життю дома, які формують душу і світогляд своїх дітей. Ще одна дуже важлива причина: Коли для наших українських поселенців в Канаді в минулому вистачала мова їх рідного села, то для сьогоднішної кожної інтеліґетної родини ця мова не вистачає, їй потрібна літературна українська мова. Тож коли нашим кличем раніше було „за збереження рідної мови в наших домах", то сьогодні нашим кличем повинно стати „за навчання й розвій української мови в наших домах."

Оце й є сьогодні одно з найважливіших

Ольга Стрілець

ВОЖАКИ

Хто не бачив ключі журавлинні,
Хто не чув їх прощальне „курли",
Як у далі волошковосині
Вожаки їх спокійно вели.

Гострим клином врізаючись в хмари,
Випливаючи в чисту блакить,
Хтось на себе прийма там удари,
Переборює опір щомить.

І щораз небезпеку і втому
Хтось долає без скарги на світ.
Мабуть, щастя вбачає у тому,
Щоб полегшити іншим політ.

завдань проводу нашої організації, який шукає доріг і метод праці. Не легкі вони, бо тут потрібна стисла кооперація і співпраця проводу і членства на місцях. Чи зробимо поступ в цій ділянці, це буде залежати від нас усіх, а коли зробимо, то це буде дійсно той поступ в повнім розумінні цього слова, хоч певна річ така діяльність мусить бути постійно важливою ділянкою організації.

Друге дуже важливе завдання нашої організації — це наш проєкт на сторіччя Канади. Цим проєктом ми маємо засвідчити наші зацікавлення культурними цінностями нашого народу і нашим вкладом їх в канадійську культуру. З'їзд прийняв проєкт з ділянки образотворчого мистецтва, який буде вимагати посиленої праці, жертвенности відділів і членства.

Перед нами також важлива дата нашої організації — ювілей 40-річчя її активної діяльности; сорок років служби українському народові в його поході до самостійного державного життя, сорок років служби українській спільноті в Канаді, а враз з тим, служби Канаді.

І так до всіх наших сьогоднішніх завдань йдемо спільним і впевненим кроком. Віра в наші досягнення, в поступ, в намічені пляни праці, це половина нашого успіху. В добрі руки нашого проводу ми вложили керму організації, який в останніх двох роках виявив себе і до історії нашої всебічної діяльности додав нові і багаті її сторінки, завершивши їх успішним з'їздом в Торонто. Мобілізація всіх наших сил для праці рідномовної — це наш девіз і наше „вірую" сьогодні.

Молодь, що радує серце

Пописи студентів літніх курсів українознавства Колегії св. Андрея у Вінніпезі, викликали сердечні і теплі вітання зібраної публіки.

Концерт відбувся в суботу 6 серпня в театрі Плейгавз і ним закінчувались 5-тижневі курси провідництва. На цих курсах був справді чудовий збір української молоді з різних сторін Канади, починаючи від Едмонтону й аж до Монтреалу — 74 студенти — хлопці і дівчата. Програма була добірна, збірні хорові виступи під управою талановитого диригента Володимира Климкова були справжнім подарунком слухачам. Художнє читання, сценічні картини і промови студентів були бездоганні. В мові особливо була замітна добра дикція і вчувався чар мистецького живого рідного слова. Здавалось, що десь далеко в минуле відлетіли ті автоматичні без життя деклямації. В гуртових народніх танцях брала участь вся молодь курсів і ними дещо зачасто переплітались точки програми. Всіх концертових точок було 14.

Під час концерту, референтка стипедій пров. екзекутиви Союзу Українок у Манітобі, пані Розалія Кондра вручила нагороди у формі стипендій — по $25.00 кожному за найкращі марки в загальній науці на курсах. З хлопців студентів одержав нагороду Василь Макаренко з Содбури а з дівчат студентка Оксана Чорна з Сарнії, Онт.

Славний канадійський художник

Фредерік Горсмен Варлі, один з найбільших малярів Канади, кінчає 85-ий рік життя. Цей непосидющий йоркширець, співзасновник відомої Групи Сімох художників дав значний вклад у культуру нашої країни, увіковічнюючи її красу й почуття для майбутніх поколінь. Дотепний, скромний, ентузіястичний, глибоко пройнятий орієнтальним містицизмом, бистрий спостерігач Фредерік Варлі є людиною особистого чару, яка не огірчилась тим, що довелося ждати довгі роки, поки земляки визнали його талант. Щойно у шістдесятих роках життя, маючи за собою кілька десятків безуспішних років, він добився визнання в громадськості, а перші почесті зустріли його по сімдесятці. Рік тому він отримав найвище відзначення Канади за досягнення в мистецтві — Медалю Канадійської Ради.

Варлі щиро й глибоко любить природу, тому навіть відтворювання її в картинах, здається йому порушенням її таємниць. Його численні прихильники твердять, що він ублагороднює її своїм хистом. Він вишукував кращі краєвиди і людей для своїх картин, зокрема в долинах, лісах і горах західнього узбережжя; але він жив і малював теж у Торонто, Оттаві й Монтреалі. Від деякого часу художник Варлі живе в Юніонвіль поблизу Торонто. К.С.

СВЯТОЧНІ ДНІ В САСКАТУНІ

Давно вже не бачив Саскатун такого великого збору українських громадян як в днях 14 і 15-го серпня 1965 року. Це дата, коли відбувалось офіціяльне відкриття нового будинку Інституту Петра Могили, що його побудовано ближче до Саскачеванського університету.

У відкритті взяло участь українське громадянство з різних частин Канади, представники складових організацій СУС, духовенство і бувші питомці Інституту. Інститут П. Могили від 1916 року був світилом української культури й українського життя в Канаді.

Центральна управа Союзу Українок Канади

Дворічний головний з'їзд Союзу Українок Канади, що відбувся в Торонто в днях 9, 10 і 11-го липня 1965 р. обрав центральну управу з осідком Гемилтон-Торонто в такім складі:

Голова — Анна Токарик
Уступивша голова — Стефанія Пауш
1-ша заст. голови — Калина Сакалюк
2-го заст. голови — Доця Мандзюк
3-тя заст. голови — Леся Хорош
4-та заст. голови — Ольга Андрущак
5-та заст. голови — Стефанія Яхимець
Кореспондентка — Орися Сушко
Рекордова секретарка — Юлія Никіфорук
Касієрка — Галя Липка
Редакторка — Наталія Когуська
Голова Видав. комісії Ольга Войценко
Голова Комітету Мистецтва і Музею — Анастасія Буряник.

Референтки: Культурно-освітня — др. Ганна Янішевська, Фундації ім. Н. Кобринської — Марця Сеніцька, Зовнішніх Звязків — Анна Балан, Журнала „Промінь" — Ольга Завісляк, Горожанства — Ольга Гамара, Молодших Відділів СУМК — Наталя Базюк, Цивільної Оборони — Галя Слюзар, Міжнародніх Справ — Катерина Міськів, Добродійної Праці — Оля Куць, Канадійської Організації Консументів — Галя Даркович.

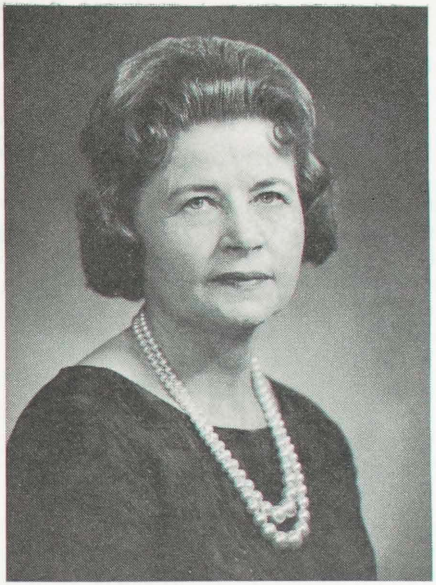

Анна Токарик — поновно вибрана голова Союзу Українок Канади.

Контрольна комісія — Анастасія Пасерб, Одарка Смильська, Стефанія Олійник.

РЕЗОЛЮЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

УХВАЛЕНІ НА З'ЇЗДІ В ТОРОНТО 9, 10 і 11 ЛИПНЯ, 1965 Р.

1. Радіючи фактом, що цьогорічний з'їзд Союзу Українок Канади відбувається під гаслом „Слово, моя ти єдина зброє", що провід організації основно розглянув стан, якому грозить занедбання української мови по українських домах, що провід організації бачить велику потребу більш конкретної плянової діяльности й її програми, що поробив почин виховальних семінарів для українських матерів, родин взагалі, що підносить цінність української мови, українського слова, як єдину зброю проти асиміляції, а враз з нею проти занепаду громадського життя „слово, як єдину зброю" за наше світле майбутнє, цей з'їзд вітає почин центрального проводу в шуканні нових шляхів для завершування наших завдань, а разом з тим кличе заряди відділів, членство по всіх провінціях йти на зустріч плянам і проєктам центральної управи;

з'їзд стверджує, що даремним будуть всі намагання говорити про національне виховання дітей, садочки, рідні школи, доки кожний свідомий дім не засвоїть собі правила, що в нім панівною має бути українська мова;

з'їзд, розуміючи вагу дитячих садочків у нашій виховній системі та у збереженні і плеканні української мови, створює окрему референтуру дитячих садочків при центральній управі, провінціяльних екзекутивах та відділах;

з'їзд стверджує конечну і невідкличну потребу серед членства читання добрих українських книжок, журналів, зокрема журнала „Промінь" та часописів і ширшого зацікавлення сучасними українськими питаннями у світі.

2. З уваги на те, що цього року припадає 80-ліття жіночого руху серед українок, зібрані на з'їзді Союзу Українок Канади його учасниці вітають цю знаменну дату, висловлюють пошану його провідниці Наталії Кобринській та її учасницям;

з'їзд висловлює велику оцінку проробленої між двома світовими війнами праці україн-

ського жіноцтва, зорганізованого в Союзі Українок на рідних землях — Галичина, Волинь, а зокрема його довголітній і заслуженій провідниці, голові і бувшому послові до сойму — Мілені Рудницькій, яка змагалась за вольності і права українського народу під окупацією Польщі;

з'їзд стверджує, що створення Всесвітнього Союзу Українок в Станіславові в 1934 році, головою якого була Мілена Рудницька, а в склад якого входив Союз Українок Канади, має велике і далекосягле значення в історії українського жіночого руху в цілому.

3. Зібрані на з'їзді Союзу Українок Канади його учасниці, засилають привіт українському жіноцтву в Україні, яке є вірне ідеалові незалежности і державної самостійности українського народу в цілому;

пильно слідкуючи за життям і подіями в Україні і, опираючись на фактах дійсности, цей з'їзд строго осуджує виселювання української молоді з України на цілинні землі на північ Росії, уважає, що такий акт є наступом на українське національне і культурне життя та пляновою русифікацією українського населення в Україні;

з'їзд осуджує політику „стирання національних відмінностей, особливо мовних", яку пляново проводить в життя Комуністична Партія Радянського Союзу на Україні; з'їзд уважає, що офіційною мовою в Україні повинна бути українська, а не московська мова.

з'їзд рівночасно гостро осуджує релігійне переслідування вірних, уважає антирелігійну пропаганду та діяльність атеїстичних організацій, про які так широко розписується сама преса в Україні, пляновим нищенням моральних засад християнства і національних почувань українського народу;

4. Заслухавши звідомлення центральної управи Союзу Українок Канади у відношенні до питань двомовности і двокультурности Канади, над яким робила свої досліди Королівська Комісія й якій провід нашої організації був предложив свій „бріф", який був поміщений на сторінках офіційного журнала „Промінь", цей з'їзд ще раз піддержує таке становище організації Союзу Українок Канади, а зокрема заявляється за правом навчання українських дітей української мови в публічних школах Канади, а в ділянці української культури стоїть на становищі визнання вже вкладеної української культури в загальну канадійську в багатьох її аспектах.

5. З приводу появи книжки „Батьки і діти", збірки есей на виховальні теми, написану спеціяльно для українських матерів, як підручний, помічний матеріял для українських матерів у національнім вихованні дітей, цей з'їзд радісно вітає появу цієї книжки друком, складає признання і подяку за цінну працю її авторці — Тоні Горохович та поручає книжку українським матерям для повного особистого користування нею у звязку з нашим кличем — „Слово, моя ти єдина зброє"!

6. Зібрані на з'їзді Союзу Українок Канади його учасники вітають перше 5-річчя журнала „Промінь", з'їзд висловлює оцінку праці членства на місцях за його пятирічні труди для журнала, за колектування передплат, улаштовування імпрез у його користь, за придбання нових передплат і взагалі за вияв всякої помочі журналові в його потребах. З'їзд зокрема висловлює оцінку праці редакторці і всім співробітницям журнала та вітає його пятиліття для дальшої праці в майбутньому.

7. Ввиду наближаючого сторіччя Канади, яке припадає в 1967 році і, бажаючи засвідчити вклад української культури в Канадійську, цей з'їзд Союзу Українок Канади йде назустріч поробленим плянам центральної управи Союзу у святкуванні сторіччя Канади, обираючи проєкт з ділянки образотворчого мистецтва.

8. Учасниці з'їзду Союзу Українок Канади, розглядаючи питання належного виховання українських дітей та молоді, а тим самим дальшого її збереження при своєму рідному — церкві, організації та при наших інституціях, закликає членство Союзу звернути якнайпильнішу увагу на знання української мови серед нашої молоді; для того з'їзд ставить за обов'язок зарядам і членству Союзу на місцях організувати молодші відділи СУМК, бо тільки такою систематичною певною дорогою забезпечимо нашу будучність в Канаді.

9. Українське жіноцтво зібране на з'їзді Союзу Українок Канади засилає сердечний привіт заслуженій, довголітній працівниці на культурно-громадській та науковій ниві, співробітниці нашого журнала „Промінь" Вельмишановній др. проф. Наталії Полонській-Василенко, яка в цей час живе на еміграції в Мюнхені з нагоди 80-річчя з дня її народження і 55-річчя її наукової праці.

В дорозі до Австралії на конференцію ІФУЖ

Чимраз більше зустрічаємо видатних українок на позиціях у поважних жіночих організаціях в Канаді. Цими дорогами вони часто попадають на міжнародні зібрання чи конференції, як делеґатки даної організації Канади.

І так дня 11 липня виїхала з Саскатуну до Брисбейн, Австралія, пані Йоганна Михайленко, де вона буде репрезентувати Канаду на конференції Інтернаціональної Федерації Університетських Жінок. Конференція триватиме від 16 до 19 серпня. Головна тема конференції: „Перенаселення і соціологічні й освітні проблеми, що з цього виникають".

Пані Михайленко є одною з пятьох офіційних делеґаток з цілої Канади й одинокою з повними правами зо степових провінцій. Усіх жінок з Канади буде 50. З групою інших 33-ох жінок пані Михайленко відвідає Японію, Гонґ Конґ, Камбоджу, Сінґапор, Нову Зеляндію й острови Фіджі і Тагіті.

Пані Йоганна Михайленко є широко відома в суспільно-громадському життю, як в українських, так і в канадійських організаціях. Походить з дому Маґерів, заслужених українських піонерів поселенців Алберти. У змагу до освіти, закінчила Албертійський університет з Домашної Економії й була покликана викладати в цім університеті у відділі дієтичнім. У два роки опісля записалась на курс Історії і Текстильних виробів та Мистецтва у Вашінґтонському університеті в Сіятл, ЗДА, а по повороті знов викладала в Албертійському університеті.

З діяльности в українських організаціях пані Михайленко була головою пров. екзекутиви Союзу Українок в Саскачевані, в управі Комітету Мистецтва та Музею, цікавиться виховною ділянкою і присвячувала багато часу оселі Зелений Гай коло Вакав, очолювала Пляновий Комітет в будові Інституту П. Могили в Саскатуні та взагалі цікавилась живо всяким громадським рухом.

Не менш активна пані Михайленко і в канадійських жіночих організаціях. В цей час вона вже другий рік є головою Клюбу Університетських Жінок в Саскатуні, належить до „Гом енд Скул" товариства, була через 11 років в екзекутивах провінціяльної і краєвої Канадійської Організації Консументів. Зокрема цікавиться глибше українським народнім мистецтвом.

Пані Михайленко є матірю двох дітей — Катря вже на четвертім році на студіях медсестер, а Григорій одержав вже Б.А. і продовжує студії в Саскачеванськім університеті на факультеті біологічнім. Пані Михайленко є дружиною проф. Андрея Михайленка, проф. Саскачеванського університету.

Йоганна Михайленко.

Сподіваємось, що повернувши зо своєї порожі по східніх країнах, пані Михайленко поділиться своїми спостереженнями з читачами „Променя".

Відбудеться Конґрес Українців Канади

Через пресу і комунікати Комітет Українців Канади повідомив українське громадянство про надходячий VIII Конґрес, який відбудеться у Вінніпезі 8, 9, 10 і 11 жовтня, 1965 р.

У своїх комунікатах КУК повідомив складові організації про число делеґатів від кожної складової організації, відділів КУК на місцях. Місце Конґресу Роял Александра готель.

Плянується конференція Союзу Українок Канади у Вінніпезі

Як і попередніми роками — на Конґрес Українців Канади з'їдеться провідне членство Союзу Українок з ріжних провінцій. Користаючи з присутности поважного числа членок, центральна управа Союзу заплянувала відбути крайову конференцію. Про точну дату і місце нарад, центральна управа Союзу повідомить відділи. Головна ціль конференції-наради над конкретизацією проєктів нашої праці.

Зірки й визначні артистки Українського Галицького Театру

В березні минулого року сповнилось 100 років, як у Львові, столиці Галичини постав перший професійний український галицький театр. З тієї нагоди годиться пригадати кілька зірок і видатніших артисток того театру, які своєю грою, чи своїм співом чарували тисячі захоплених ними глядачів, яких колись гарячо оплескувано, обкидувано квітами, славословлено в часописах, а коли вони зійшли з театральної, а згодом із життєвої сцени, про них цілковито забуто. Така вже доля театральних артисток і навіть театральних зірок.

Продовж століття праці українського галицького театру на його сцені виросло й блестіло ясним промінням своїх талантів кілька театральних зірок і про них, як і про видатніших артисток того театру, сьогодні згадаємо.

Теофіля Бачинська

Перша з них, що про неї годиться сказати, це Теофіля Бачинська, дружина першого директора українського галицького професійного театру Омеляна Бачинського. Вона з великим успіхом відограла ролю Марусі в однойменній п'єсі, що її, як першу свою п'єсу виставив був український галицький театр на сцені Народного Дому у Львові 29 березня 1864 р.

Тодішня преса відмітила, що Теофіля Бачинська, це артистка з Божої ласки, великий сценічний талант, прощедро вивінувана природою. Такою вона залишилась в дальшій своїй сценічній кар'єрі.

На старші літа зійшла зо сцени і померла в забутті і нужді в місті Самборі в Галичині в 1904 році.

Антоніна Осиповичева.

Видатніші артистки 80-их років

Годиться хоч кількома словами згадати про видатніших артисток галицького театру 80-их і 90-их років. До них належать: Теофіля Романович-Рожанковська, що була першим жіночим директором в історії українського галицького театру, І. Біберовичева, О. Підвисоцька, Марійка Романович, Радкевичівна, Стефуракова, В. Лукасевичівна, Т. Квітковська, Олена Ґембіцька, І. Ляновська, Марія Слободівна (пізніше дружина письменника Антона Крушельницького), Ванда Яновичева (мати Леся Курбаса), С. Якимовичівна, О. Морельовська, В. Закшевська й ін.

Антоніна Осиповичева

У тому ж часі заяснів талант другої з черги зірки українського галицького театру, а саме Антоніни Осиповичевої. Вона народилась в Празі 1855 р. і була чеського роду і її дівоче прізвище було Скршіван.

На українську сцену вступила в 1882 р. під прізвищем Танської і пробула на тій сцені 40 років. Вона була окрасою і гордістю української сцени. Мала дуже гарний голос, і за молодих літ виступала як співачка у всіх народних п'єсах і в усіх оперетках, які тоді ставлено на галицькій сцені.

Коли відмічувано 30-ліття її сценічної діяльности, велика співачка Соломія Крушельницька піднесла їй срібний вінок.

Померла Антоніна Осиповичева в цілковитому забутті в гарний, соняшний листопадовий

ранок 1926 року, при вулиці св. Петра у Львові. Похоронено її на Личаківському цвинтарі.

Катря Рубчакова

Найбільшою артисткою українського галицького театру і взагалі найбільшою артисткою, яку видала галицька земля, була Катря Рубчакова. Належить вона до найясніших зірок українського галицького театру.

Народилась Катря Рубчакова в 1880 році в Чорткові в талановитій родині Коссаків. Її брат Михайло був театральним диригентом, брат Василь визначним актором і співаком, а молодша сестра А. Дякова, теж виступала на сцені.

До театру вступила в осени 1896 року. Хоч мала вроджений театральний талант, але на вершини сценічної гри вибилась тяжкою працею над собою. Була вродлива і вивінувана чудовим сопрановим голосом і крім акторки, була теж визначною оперовою співачкою.

Як оперова співачка створила цілу ґалерію чудових оперових креацій таких як Галька в однойменній опері Монюшка, Маргарита в опері „Фавст" Ґунода, Рахиль в „Жидівці" — Галлєві, Сузукі, в „Мадам Батерфлай" — Пуччіні, Травіятта в однойменній опері — Верді, Марічка в „Проданій Нареченій" Сметани, не говорячи вже про Катерину в однойменній опері М. Аркаса й Одарку в „Запорожці за Дунаєм" — С. Артемовського.

За час своєї довголітньої праці на українській галицькій сцені вона грала більш сотки ролі і грала їх з глибоким відчуттям і великим захопленням, бо розуміла і вміла в грі переживати людські пристрасті.

Померла Катря Рубчакова тихо і в забутті 22 листопада в 1919 р. на Зазбручанському Поділлі в селі Зінківцях, коло Камянця Подільського в молодому віці, бо на 39 році життя. Там вона й похована, а могила її в повному забутті.

Залишила по собі три доні. Найстарша з них Ольга, теж театральна артистка є дружиною відомого київського театрального артиста і режисера Гната Юри. Друга Славка є дружиною відомого композитора і театрального диригента Ярослава Барнича. Третя Надя, найбільш подібна до своєї мами і вивінувана безсумнівним театральним талантом була першою артискою, що виконала на львівській українській сцені ролю Дездемони в трагедії Шекспіра „Отелло". Вийшла заміж за лікаря д-ра Гуру й живе тепер в Америці так, як її сестра Славка Барничева.

Софія Стадникова

Шляхетною суперницею Рубчакової за першенство на українській галицькій сцені була молодша від неї на 8 років, теж талановита, вродлива і вивінувана гарним сопрановим голосом Софія Стадникова.

Народилась вона в Тернополі 13 вересня 1888 року в сім'ї визначного українського театрального артиста Андрія Стечинського. Мати її теж театральна артистка називалась Елеонора.

На українську сцену вступила в 1901 році. До 1913 року працювала в театрі „Руської Бесіди". Її чоловік Йосип Стадник був директором того театру. В 1915 році москалі відступаючи зі Львова, забрали її з собою і вона від

Софія Стадникова.

Іванна з Королевичів Біберовичева.

1915 до 1918 року виступала в театрі Миколи Садовського в Києві.

Побіч Антоніни Осиповичевої і Катрі Рубчакової Софія Стадникова належить безсумнівно до найвидатніших артисток українського галицького театру і перейде до історії того театру, як видатна драматична артистка і співачка. Кращі її ролі, це роля Марусі Богуславки в однойменній п'єсі Старицького, Гандзі в однойменній п'єсі, Анни в „Украденому щасті — Франка, Мавки і Килини в „Лісовій пісні" Лесі Українки, Наталки в „Наталці Полтавці" — І. Котляревського, Одарки в „Запорожці за Дунаєм" Катерини в однойменній опері Аркаса, Марґарити в „Фавсті" і Сафі в „Бароні циганським".

Померла Софія Стадникова у Львові 21 вересня 1959 року й похоронена на Личаківському цвинтарі. Залишила по собі двох синів, з яких Ярема пішов слідами батьків і став театральним артистом так, як і її дочка Стефанія.

Марія Заньковецька

Величезну ролю в розвитку українського галицького театру відограла зоря над зорями у всеукраїнському маштабі, геніяльна придніпрянська артистка Марія Заньковецька. На початку XX-го століття вона короткий час побувала в Галичині з іншим велетнем української сцени Миколою Садовським. Обоє вони виступали на сцені галицького театру й обоє залишили на ньому свій глибокий слід. Марія Заньковецька навчила галицьких артисток як грати жіночі ролі в українських народних п'єсах.

Дві Катрі й одна Наталка

Але вернімось до галицького театру. Закінчуючи безпосередню передвоєнну добу перед першою світовою війною і воєнні та перші післявоєнні роки, не можна не згадати про трьох визначних українських артисток того театру, а саме: про Катрю Пилипенко, Катрю Козак- Вірленську і Наталку Левицьку. Всі три вони приятелювали з собою й тому можна про них говорити, як про окрему маленьку групу.

Катря Пилипенко, що була ще крім того близькою приятелькою Катрі Рубчакової, була уродженкою Придніпрянщини. Народилась вона в Таганрозі над Озівським морем. Приїхала до Галичини перед війною, в часі найбільшого розвитку українського галицького театру й відразу вибилась на вершини. Була найкращою субреткою (легкі молодечі опереткові ролі), яку бачила українська галицька сцена. Її креації Галини з „Гриця" чи циганки Ази з однойменній п'єсі були блискучі. Незамінима була в таких оперетках, як: „Циганська любов", „Весілля при ліхтарні" й ін. Створила теж чудову креацію Проньки в комедії Старицького „За двома зайцями".

Була вивінувана гарним сопрановим гололосом і з успіхом виступала в таких операх, як: „Запорожець за Дунаєм", „Катерина", „Галька" і в ін. Після війни залишилась в Україні й живе там, мабуть, в Харкові.

Катря Козак-Вірленська, народилась в 1893 р. у Львові, в родині Щиголів. Була вродлива й мала гарний сопрановий голос і вже як молода дівчина виступала в аматорських представленнях, що їх улаштовував аматорський гурток українського ремісничого товариства „Зоря".

Як уже рутинована аматорка почала виступати в 1916 році, спершу в людовому театрі під дирекцією Василя Коссака, а згодом в театрі „Української Бесіди" під дирекцією Альфреда Будзиновського, а згодом Катрі Рубчакової. Талант її розвинувся під умілим керівництвом визначного українського театрального артиста і режисера Олеся Новіни-Розлуцького. Крім театру „Української Бесіди", виступала в часі війни в „Народному Буковинському Театрі в Чернівцях і Станиславові" у філії Державного Театру УНР в Могилові над Дністром, у театрі під мистецьким керівництвом О. Загарова і в різних післявоєнних театрах. Мала дуже широкий репертуар.

(Докінчення в наступнім числі)

Враження зо з'їзду Союзу Українок Канади

Загальні з'їзди організацій — це не тільки нагода познайомитися з активом членства, пізнати форми діяльности, але й можливість відчути атмосферу, настрої, духа організації.

Під цим оглядом Союз Українок Канади особлива організація. Зберегла вона багато з духа Матірного Союзу Українок у Львові. Настрій на з'їздах його — це наче подих України. Це та стихія пробудження національної свідомости українок і їх тяготіння до організованого життя, яким відзначалися СУ Галичини та Волині. Бо чим же це пояснити, що сотні делегаток і гостей з'їжджаються на ці Головні З'їзди з усіх далеких міст і містечок Канади, віддалених тисячами миль, як не тим, що вони почувають відповідальність за організацію, що їм цікаво й приємно бути у своєму гурті.

Цього року З'їзд СУ відбувся в Торонті 9, 10 і 11 липня. Ні час, ні місце не були сприятливими для фреквенції членства, все таки делегатки прибули навіть з найдальшого Ванкуверу з різних осередків таких провінцій як Британська Колумбія, Альберта, Саскачеван, Манітоба, Онтеріо і Квебек.

Членство

Кого ж можна зустріти серед членства СУ? Молоденьких, молодих, середнього віку, старших і стареньких бабусь. Вони різного освітнього соціяльного рівня, одягнені з вишуканою елеганцією і скромні бабусі у хустинах. Серед них ті, що прибули дорослими й дітьми з України, перше, друге, третє і четверте покоління уже народжених в Канаді. Але всіх їх об'єднує прив'язання до своєї організації і любов до ідеалів, які в'яжуть їх з Україною, тією країною, що овіяна чарами споминів про дитинство, молодість чи країною глибокого сентименту і любови їхніх дідів, прадідів. Серед них авторки поважних публікацій, дружини священиків, вчительки та інші професіоналістки.

Чи існують серед членства поділи на групи? Вичувається із дискусій поділ на уродженок України і Канади, амбіції окремих провінцій. Непомітні різниці поміж членами старої еміграції з України та останньої. На жаль, найновіших емігранток серед членства дуже мало, можна сказати одиниці. Куди ж спрямована громадська активність новоприбулих українок? Чи були заходи для активізації їх чи то з боку Проводу СУ чи їх самих? Чому в цьому напрямі нема більших заходів? Хіба ж треба пояснювати це, що користь з активізації українок новоприбулих була б добром і для них самих і для організації. А може, існує в СУ замкненість, може занадто вони своєрідні? Правда, дух спільноти серед них сильний. Пізнати це хоч би по тому, що витворились в організації навіть своєрідні обряди. На закінчення З'їзду, після досить палкої дискусії, ніби, щоб злагіднити враження непогодження поміж дискутантками, всі учасниці, взявшись за руки, заспівали „Де згода в семействі".

Наради

З'їзд розпочався молитвою. Згадувано імена членок та вшановано їх пам'ять. Відчувалась і тут дбайливість про духа спільноти, про збереження прикмет української культури, в якій так багато моментів підкреслювання зв'язку поколінь.

Наради проводила Голова Централі п. Анна Токарик. За призидіяльним столом, крім секретарок, сиділи Голови Провінційних Управ. Наради проходили справно, пляново. Помічалася виробленість форм. Провідниця З'їзду вміла собі радити навіть в досить трудних ситуаціях, коли наприклад, не вистачало часу на викінчення програми З'їзду.

Крім звітів, дискусій над ними у програмі було обговорення проєкту для святкувань 100-ліття Канади та чотири короткі доповіді про: збереження мови, про Молодші Відділи СУМК, про видавництво і про журнал „Промінь". Проєкт Комісії при Централі, щоб замовити у маляра Курилика образи з тематикою з життя української жінки в Канаді викликав живу дискусію.

Доповіді були ядерні й скондензовані, насвітлювали переконливо важливі у нашому житті проблеми. Але через брак часу дискусії для популяризації окремих цікавих сугестій п.п. Г. Янішевської, Н. Базюк і Н. Когуської, на жаль, не було.

Приємно вражало на З'їзді також і те, що всі учасниці-доповідачки та дискутантки й звітодавці висловлювались українською мовою свобідно, граматично, не „калічили" мови. Тільки часом радість ця у обсерватора блідла, коли доводилось чути англійську мову в колюарах З'їзду серед молодих.

Проблеми молоді, мови, видавництва як найважливішим справам в майбутній діяльності СУ, на нашу думку, треба присвятити вже не короткі доповіді на Загальному З'їзді, але окремі ділові конференції для насвітлення доклад-

ного і всестороннього, і самих проблем, і конкретних заходів їх розв'язки.

Розваги

Під час з'їзду відбулося ряд товариських зібрань та концерт. В п'ятницю вечером чайний вечір — спільний для всіх організацій СУС, субота — при нагоді обіду в репрезентативнім ресторані відбулося проголошення висліду літературного конкурсу, що його була проголосила Централя СУ, вручення мистецько виконаного нашийника Голові Союзу Українок п. А. Токарик та кожночасній іншій голові СУ, як дару за громадську службу від п. Ю. Токарика для СУ, привітання гості з Америки, письменниці Людмили Коваленко, вручення нового видання СУ п.н. „Батьки і діти" авторці Т. Горохович, привітання п. Н. Когуської із 5-літтям „Променя", давньої активістки СУ п. Ганки Романчич. До речі всі ці наради і сам обід відбулися у справному порядку, з дуже дбайливою підготовою, з елеганцією. Подбали про неї члени з Торонтонського Відділу „Тризуб".

Суботній бенкет у репрезентативнім готелі „Роял Йорк" при масовій участі членства всіх організацій СУС залишиться в пам'яті пережитими думками і настроєм, викликаними глибоко продуманою, правильно інтерпретуючою проблеми українців в Канаді та дбайливо виголошеною промовою п. Марії Ткачук з Саскатуну. Враження тим сильніше, бо ж доповідачка народжена в Канаді й вона вповні виховувалась у СУкраїнок Канади. На жаль, свіжість його дещо затерлися наслідком надто довгої, стисло наукової і ніяк, на нашу думку, на бенкеті не вказаної, промови проф. Оттавського університету п. Зенона Самця. Зате приємно було спостерігати вміле ведення програми бенкету доброю українською мовою.

Резолюції

Ідейні основи СУкраїнок Канади спільні з основами тих жіночих організацій, які діяли в Україні. Глибокий зв'язок СУК з українським жіночим рухом віддзеркалився хоч би у тому, що З'їзд ухвалив вислати репрезентантці цього руху та його найвизначнішому ідеологові п. Мілені Рудницькій привіт та вислови пошани. Потребу духового зв'язку з іншими визначними українками виявив СУК резолюцією в справі опіки над проф. Василенко-Полонською та її науковими працями, що чекають публікації.

У резолюціях, крім цього, вислів єдности з Україною, турбота про змагання народу до визволення, про його здорові духові християнські основи в житті.

Концерт

Коли з перспективи кількох тижнів згадуємо подію — З'їзд, то у пам'яті найсильніше зберігаються ті моменти, коли відчувалося стихійну силу організації, ті підсвідомі сили, які ми бачили в скупчених обличчях учасниць нарад, які сиділи дисципліновано щільними рядами, підпорядковуючись провідниці, коли молились, вшановували пам'ять померлих членів, коли дискутували чи співали, закінчуючи з'їзд свою старосвітську „Де згода в семействі".

Правдивим духовим відпочинком і радісним переживанням для глядачів був концерт в неділю 11 липня. Різноманітна програма, дбайливість підготовки, кольоритність строїв, а понад усе молодь, виконавці програми, своєю щирістю, безпосередністю передачі мистецьких вартостей точок дали нагоду пережити відгомін барвистого життя нашого народу, відчути могутню силу нашої старої культури.

Тоня Горохович.

НА КОРОТКИХ НАРАДАХ

В повороті з Саскатуну, голова Союзу Українок Канади пані Анна Токарик загостила до Вінніпеґу і тут дня 17-го серпня відбулись короткі наради з редакцією „Променя" та головою провін. екзекутиви Союзу в Манітобі Теодорою Гаврисишин.

Пані Токарик, як бувша питомка Інституту П. Могили, й як теперішня голова Союзу Українок, взяла участь у святочнім відкритті Інституту та пров. з'їзді Союзу Українок в Саскачевані, що відбувались 13, 14 і 15-го серпня 1965 р.

НАЙКРАЩА ЗЕМЛЯ

Наше поле найкраще безмірне, —
Так казали в нас люди старі.
Але як було можна повірить,
Що співають лиш в нас солов'ї.

Кожен хвалить своє — це відоме,
І тому в нас найкраща земля.
Я не знала — найліпше є вдома,
Де із серцем спориш розмовля.

Ну і що ж, що в нас Львів є і Київ,
Є багато на світі столиць.
Я не знала, — лиш там сходять мрії,
Сходять квіти найкращих зірниць.

Обійшла я всю землю навколо,
Дивний голос мені повторя:
Найгарніше на світі в нас поле,
І найкраща це наша земля.

17 вересня, 1962. **Віра Ворскло.**

УСПІХ МОЛОДОЇ УКРАЇНКИ

Серед студентів, що покінчили цього року студії на Манітобському університеті, є молода українка — пані Одарка С. Троскі, — яка здобула ступінь M.Ed.

Впродовж кількох останніх років пані Одарка вчителювала в школах міста Вінніпеґу і виробила собі добре імя. Учительський журнал „Да Менітоба Тічер" у числі за травень-червень інформує, що пані Одарка „була заангажована в кількох експериментальних читацьких проєктах і є широко признана як авторитет у початкових проєктах читання. Найближчої осені вона стане членом професорського персоналу у Факультеті Освіти Манітобського університету як викладачка основних методів".

Пані Одарка здобула ступінь B.A. від Манітобського університету в 1957 році, а ступінь B.Ed. в 1963. Але, як довідуємось, вона не думає спочивати „на лаврах" і має намір продовжувати студії.

Пані Одарка С. Троскі є дочкою о. митрата Єроніма Грицини. До школи почала ходити в Едмонтоні і продовжувала науку в тих місцевостях, де її батькові приходилось душпастирювати, а це у Вакав, Йорктоні і Давфіні. У Вінніпеґу закінчила учительський курс й за солідне виконування своїх обовязків здобула собі признання в професійних кругах.

Громадська праця не була для пані Одарки чужою. Вчителювала вона в українських школах у Роблині, Фрейзервуді, в Катедральній Громаді і в Соборі св. Покрови в Вінніпеґу. Була активною сумківкою. Співала в Катедральнім хорі й провадила сумківський хор у Давфіні. В 1958 році вийшла заміж за Михайла

Одарка С. Троскі, B.A., B.Ed., M.Ed.

Троского. Мають донечку Діяну.

Останніми часами, із зрозумілих причин, пані Троскі віддає менше часу громадській роботі. Родинні обовязки дружини й матері, а також студії вечорами залишають їй дуже мало вільного часу. Сподіємось, що коли її доня трохи підросте, пані Одарка знову включиться в ряди активних громадських працівників.

З нагоди здобуття пані Одаркою трьох наукових ступнів та відповідальної посади при Факультеті Освіти Манітобського університету складаю їй від себе і від багатьох її друзів та знайомих щирі гратуляції й бажаю їй найкращих успіхів на новому становищі, з надією, що своїм знанням і становищем вона збагатить не тільки свою професію, але й принесе честь нашому народові в Канаді. Боже щасти!

Приятелька.

ГЛИБОКІ СПІВЧУТТЯ ПО ВТРАТІ ДОРОГИХ І РІДНИХ ВИСЛОВЛЮЄМО:

Д-рові Іванові і пані Наталці Вацикам у Форт Вілліямі, Онт. по втраті їх сина Мирона, який згинув у нещасливім випадку 24-го травня 1965 р.

— — — — — —

Пані Еммі Верхомин в Едмонтоні та родині по втраті мужа і батька, д-ра Івана Верхомина, який упокоївся 5 серпня 1965 р. в Едмонтоні.

— — — — — —

П-ві І. Присько і синам по втраті дружини й матері, яка відійшла у вічність 17-го червня 1965 р. в Норт Бей, Онт., а похоронено в Гемілтоні.

Централя Союзу Українок Канади і редакція „Променя".

Г. Коваль

Запахла осінь

Запахла осінь скибами ріллі,
Достиглими садами, свіжим хлібом.
Співа душа під сурми журавлів
І шепче їй своє земне спасибі.

Веселий хлібороб полями йде,
Сміється, смаглі руки простягає,
Запрошуючи сонце молоде
У рідний дім на свято урожаю.

Благословенна будь, свята земля! —
Й моя душа до тебе промовля,
Щоб все в житті загадане збулося;

Щоб не війна пожежами гула,
А ти в добрі пишалася й цвіла,
Видзвонюючи золотом колосся.

З КОНВЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ ЖІНОК КАНАДИ

72-ий З'їзд НРЖК відбувся в Нанаймо, Б. К. від 30-го травня до 4-го червня 1965. Участь взяло в з'їзді 125 делегаток і гостей, — представниць з 57 Льокальних Рад, з 7-и провінцій з різних краєвих організацій.

Делегаткою від Союзу Українок Канади була пані Катерина Міськів з Едмонтону, бувша голова Союзу, а тепер референтка Міжнародніх Справ. Інші членки Союзу, але в ролі делеґаток Ради були: пані Г. Гнатишин з Саскатуну, провінційна голова НРЖК на Саскачеван, пані С. Гавриш, голова Льокальної Ради у Виндсорі, гостями-учасницями від Союзу Українок були пані з відділу у Ванкувері — А. Клюкевич, голова провінційної екзекутиви Союзу на Б. К., пані М. Масцюх і пані Л. Мацелюх.

З'їзд офіціяльно був відкритий в неділю вечером, 30-го травня. Привіти зложили представники федерального та провінційного урядів, міста Нанаймо, зложив привіт вождь індіянського племені Гвайт (його дружина є активною членкою Льокальної Ради в Нанаймо) і пані Г. Г. Стейн, голова Ради виголосила промову.

На закінчення першого вечора місцева Рада угостила всіх перекускою.

В понеділок рано розпочалася загальна сесія, де звітували урядниці, голови різних комітетів, а по полудні відбулися дискусії над резолюціями. (Резолюції були поміщені в попередньому числі „Променя"). Ввечорі відбувся бенкет, на якому промовляла пані Р. М. Росс, голова одного з факультетів Б. Колюмбійського університету. Вона пояснила, що в сьогоднішньому мінливому світі, студенти повинні мати широкоглядну й многогранну програму науки. Знання і його пристосування до життя змінюються з такою скорістю, що тільки обширна наука дасть людині змогу належно пристосуватися до нових обставин та приготованим стрінути завтрішній день. Студенти дуже часто спеціялізуються в ділянках науки, що їм найбільше подобається, але замітним тепер є факт, що спеціялізація має чимраз менше ваги, а за кілька років може бути зовсім виключена з науки.

Університети в Канаді начислюють тепер 179,000 студентів, два рази стільки, як було в 1957 році, а в 1970 можемо числити на 340,000 студентів.

Вечером промовляли: Др. Дж. М. МекКлари, декан медичного факультету і др. Д. А. Вілліям — обидва з університету Брітіш Колумбія.

Вони представили нову систему медичної опіки, що діє на клінічний спосіб, започаткована стараннням університету в Б.К. в кооперації з деякими шпиталями. В цій системі, студенти медицини мають нагоду опікуватися пацієнтами в клініці під наглядом досвідчених лікарів. В сьогоднішній системі, студенти медицини побирають науку не раз від сім до одинадцять років, заки дістають нагоду практично наглядати над пацієнтами. Тому деякі знеохочуються й залишають медичний факультет та переходять на інші студії. Це є причина чому тепер у Канаді й Америці є такий великий брак лікарів.

В середу відбулися окремі сесії — голів краєвих, провінційних та льокальних рад. По полудні була загальна дискусія над рекомендаціями згаданих організацій. Одна нова організація вступилан в членство Ради: „Canadian Association of Population Planning". Під час сесії, Льокальні Ради з Саскатуну та провінції Б. К., подарували велике число цінних книжок і знимок до Лейді Абердін Бібліотеки. Пані Стейн подала до відома, що п'ять членок НРЖК є назначені до Державного Комітету Сторіччя Канади плянувати програму, що відбудеться в році 1967. Ними є: пані Г. Г. Стейн з Ванкуверу, пані С. А. Меннінґ — Нова Скошія, пані Дж. Вейсс з Монтреалу, пані Б. Дубинська, Мус Джьо, панна Марґарет МкМилен з Оттави.

Увечорі делегати й гості переїхали на поромі на острів Ню Кесл на вечерю — прийняття, що було заряджене провінційним урядом Б. К. Плем'я Індіян, що живуть на острові, збагатили вечерю смаженим лососем. Перший раз в історії індіяни уділили велику честь жінці, пані Марті Крейтон з Нанаймо, членці екзекутиви Ради, надавши їй імя Принцеса Біла Квітка. Пані Крейтон вже довгі роки цікавиться справою піднесення рівня життя для індіян в цих околицях. Ціла церемонія внесла святочний настрій, навіть танець замаскованих індіян.

У четвер приявні прослухали звітів голів і представниць різних організацій, звітів нарад голів краєвих організацій, звітів голов постійних і спеціяльних комітетів та представників НРЖК, що діють у різних державних урядах.

Катерина Міськів,

референтка Міжнародніх Справ
Союзу Українок Кнади.

Василь Симоненко

Вино з троянд

На неї задивлялися навіть дідугани, і вже рідко який хлопець не міряв очима з голови до п'ят. В одних у зорі світилося захоплення, других — неприхована хіть, а треті милувалися нею, як шедевром краси. Коли вона кидала чорні коси на пружні груди і пливла селом з сапкою на плечі, хлопці божеволіли. Приходили боязко до її воріт і натхненно говорили про кохання, а вона тільки слухала і мовчала. Ніхто не насмілювався торкнутися її, мов боялися осквернити дотиком красу. Вона ніким не гордувала і ніколи не ганила, а тільки прохала, прощаючись:

— Не ходи до мене більше. Добре?

І в тернових очах було стільки благання, що ніхто не зважувався їй заперечувати. Минало в хлопців оп'яніння від краси, закохувалися вони в звичайних кирпатих і гостроносих дівчат, а Ольга ставала для них приємною згадкою.

Андрій ніколи не зважувався підійти до неї. Та й куди йому, кульгавому горбаневі, було сікатися, коли й не такі, як він, од неї гарбузи качали. Вона часто ловила його погляд на собі і завжди у відповідь світилася привітністю, але він вбачав у тому образливу жалісливість.

Хлопці ставали трактористами і шоферами, йшли в льотчики і моряки, а він і мріяти про це не міг. Він копирсався в колгоспному саду, а вдома розводив квіти.

До квітів принадився, відколи померла мати. В його садибі не росла ніяка городина, лише виноград, яблуні, вишні і квіти, квіти. І могила матері з ранньої провесни аж до бабиного літа квітувала, мов клумба.

Він дарував розкішні букети нареченим, і всі були йому вдячні, і всі шанували його, а йому ж хотілося випити хоч краплю кохання.

— Чи й мені ти подаруєш букет на весілля? — запитала якось Ольга, коли в саду трусили яблука. Він мало не отерп від несподіванки, але мовив:

— Ти вибереш сама які захочеш. — Потім він посміливішав і сказав: — У мене їх дуже багато. І ще, коли захочеш, до твого весілля я зроблю вино з пелюсток троянди.

— Вино з троянди? — здивувалася дівчина. — Таке й вигадаєш!

— Не віриш? — захвилювався він. — Те вино — як ніжність. Коли прийдеш по квіти, покуштуєш. — І він зашкутильгав до куреня, куди його кликав сторож.

Андрій чомусь вірив, що Ольга прийде по квіти. Він виглядав її кожен вечір. Його збентеженість навіть помітили сусідські хлопчаки, які щовечора щебетали на подвір'ї. Це були вірні Андрієві друзі і надійні охоронці його квітів та саду. Того, хто насмілювався зірвати без дозволу бодай гроно винограду чи квітку, піддавали безпощадному остракізмові. Його цькували так настійливо і жорстоко, як це можуть робити лише діти.

Ці голомозі квітникарі вечорами, як мухи, обсідали Андрія. Він розповідав їм, що бачать у снах квіти, як вони перешіптуються з сивими зорями, вигадував казки про дивовижні краї, де квіти не тільки пахнуть, але й розмовляють, і ходять, і граються в піжмурки, а в'януть лише тоді, коли в тій країні з'являється хоч одна нещаслива людина.

— Квіти люблять щасливих. У нас від нещасть вони не в'януть, а плачуть. Ви бачили, скільки вранці на них роси? Ото їхні сльози. Хто росяного ранку знайде незаплакану квітку, той буде дуже щасливий...

— А ви знаходили незаплакану квітку?

— Ні, я не знаходив, та, мабуть, і не знайду...

Висіло над ними добре і щире небо, і малюкам здавалося, що всіяне воно не зорями, а квітами, і що посадив ті дивовижні квіти дядько Андрій.

Ольга прийшла в неділю зранку. Вона була така прекрасна, що відразу якось похнюпились квіти, а господар відчув себе нікчемою і не знав, де подітися.

— Це правда, що суха квітка, знайдена росяного ранку, зичить щастя? — запитала вона в Андрія.

Язик у хлопця прикипів до піднебіння, очі застигли від подиву.

— Хто... Від кого ти чула про це?

— Я приходила до тебе вчора ввечері і слухала, що ти казав дітям. Так то правда чи ні?

— Ні. То я сам вигадав, — Андрій заховав винуваті очі в кущ півоній. Ольга зітхнула.

— Жаль, що я не вмію так гарно видумати.

„Для чого тобі це? — дивувався хлопець. — З тебе досить тієї вроди, якою наділила мати. А в мене... Що я робитиму, коли зрадять мене ще й ті химерні вигадки?"

Перегодом вони сиділи в заплетеній хме-

лем і диким виноградом альтанці і смакували вино з троянд.

— Ти дуже гарний хлопець, Андрію, — мовила Ольга.

— Ти хотіла сказати, що я непогана людина? — перепитав.

— Я хотіла сказати те, що сказала, — засміялася Ольга і без усякого зв'язку стала побиватися: — Мені багато кажуть, що я гарна і тому мене люблять. Гадають, мені приємно від того. А хіба я винна, що гарна? Хіба моя врода — це я?

Вона перекинула коси зі спини на груди.

— Я хочу, щоб хтось полюбив мене, а не мою красу, чорні брови та рожеві щічки. — Вона помітила, що Андрій хоче вклинцювати своє слово, і заговорила ще швидше: — Що та краса? Вітри видублять шкіру, дощі змиють рум'янець! Натягаєшся ящиків на токах, попогнеш спину на буряках — де та й врода дінеться...

Вона замовкла, і Андрій не знав, що сказати.

— Ну, скажи, Андрію, коли висушить мене праця та негода, чи буду любою для того, що спокусився красою?

— Не знаю, Ольго, — щиро зітхнув хлопець. — Не знаю, хто б тебе зміг не любити отаку!

— Я не весь вік такою буду, Андрію, — мовила сумно. — Так мені можна нарвати квітів?

Андрій кивнув головою, і дівчина побрела в барвисте живе озеро. Вона ходила між квітами, а за нею ходили його закохані очі. Ольга прискіпливо обдивилася чи не кожну пелюстку і вернулася до альтанки з порожніми руками.

— Мені жаль рвати їх, — соромливо зізнала. — Вони такі гарні. Краще я зайду іншим разом. Добре?

Він іде з нею до хвіртки і мовчить. Дівчина виходить на вулицю і, дивлячись у синій неспокій його очей, тихо каже:

— А до весілля ти неодмінно приготуй вино з троянд...

Лариса Мурович

СІМ'Я ГЕРОЇВ

Було в сім'ї дітей аж п'ять, —
Їх, вірю, варто звеличати.
Батьки померли, як печать
Свою вніс голод їм до хати.

Надиво діти збереглись:
Два хлопці-козаки, близнята,
Три дівчини — хоч уклонись,
Такі вродливі ті дівчата.

Постало десять із п'яти,
Коли вони пішли до шлюбу,
Та п'ять мужів, у стіп Мети,
Дали життя за вільність любу.

Це, знаєте, тоді було,
Як на степу цвіли знамена,
І кожне місто і село
Струснула боротьба шалена.

Жінок бійців, а з ними й п'ять,
В Сибір загнав єхидний ворог,
Щоб розчавити, розтоптать
Сім'ї сподіванки на порох.

Та їй удався буйний плід:
Самі сини, близнячі діти.
Ростуть ці й мріють про похід,
Щоб Край від ворога звільнити!

ЖОЛУДЬ

Могутню силу має жолудь,
Він може дуб з землі піднять
Що оглядає дальне поле,
Хмарки уміє цілувать.

О, я не знаю, що я вмію,
Але я знаю — жолудь я,
Тому я дуб піднять зумію,
Який не бачила земля.

У кожнім серці повінь сили
Величні тут творить діла,
Якби ми розгадать уміли,
Що доля нам заповіла.

З зерна тіче пшеничне поле,
Із жолудів ростуть ліси...
Невже у людському серці кволім
Є менше сили і краси?

17-18 вересня, 1962 **Віра Ворскло**

Дмитро Павличко

КОЛИСЬ Я ЩЕ ПОВЕРНУСЯ

Колись я ще повернуся над те озеро
В якому відбились ноги твої як музика,
З якого дивились на мене очі зажурені,
Очі кохання короткого, як прощання.

Я знаю, що любов, це вічне прощання,
І тому я повинен ще хоч раз приїхати
Над фінське озеро, щоб попрощатися
З музикою ніг твоїх і з очима твоїми.

Тебе не буде, але я застану там,
Твій образ тихий під тонкою хвилею.
І розправляться зморшки від тої води,
І сивину мою на берег озеро викине.

PROMIN

Vol. VI, 8-9 ENGLISH SECTION August-September 1965

FIRST NATIONAL CONFERENCE ON CANADIAN SLAVS

The First National Conference on Canadian Slavs was held at Banff, Alberta, July 9 to 12, at the University of Alberta Banff Centre of Continuing Education. It was without doubt a successful and very significant event. It's success was definitely beyond that envisioned by both the planners and the participants, and can be further attested to by the remarkably high attendance at all sessions during the three and one half program-packed days. It was a gathering of over one hundred academic specialists, public figures, community leaders and interested lay persons from across Canada of various Slav groups as well as those of non-Slav origin, and representing sixteen universities. Over half of these were of Ukrainian background. The setting of the Conference, in the unrivalled beauty and majesty of the Canadian Rockies, and the warm sunny weather combined well with the friendly and congenial atmosphere, and definitely stimulating spirit of the conference. There were ample opportunities for objective and very valuable interchange of ideas. The Conference was made possible through the generosity of the Government of the Province of Alberta, Dominion Citizenship Branch, Mr. S. P. Roman of Denison Mines Ltd., Toronto, and the Board of Governors of the University of Alberta.

The historical significance of this event, as so ably underscored by Senator Paul Yuzyk, lies in the fact that it was a conference *on* Slavs in Canada rather than of Slavs in Canada. Very significant also is the fact that papers and views were expressed by several scholars of non-Slav origin. All the proceedings were in English; two papers were in French.

The decision to continue these conferences every two years in various centres of Canada, and to hold the next one in Eastern Canada in 1967 during Canada's centennial celebrations is to be welcomed and should receive great public support. One of the concrete results of the Conference was the formation of an Inter-University Committee on Canadian Slavs which will undertake to sponsor future conferences, research, and publications on Canadian Slavs with the support of universities, the government and the public. Full proceedings of this first Conference, including papers of participants, will be published by this committee and may be obtained by applying to Prof. Yar Slavutych, University of Alberta — editor.

Prof. B. H. Bociurkiw of the University of Alberta — one of the organizers of the Conference and its hardworking and dedicated chairman — in his introductory remarks outlined the purpose of the Conference as follows: ". . .to explore and develop the hitherto neglected area of overlap of Canadian and Slavonic Studies — that concerned with Canada's Slavic groups — their history and demographic and sociological patterns and their contribution to Canada's culture, economy, politics, their present place in society and their future role in Canadian life. At the same time the objective of this meeting is to make the Canadian public aware of the contributions of Canadian Slavs and thus to contribute to the general appreciation of the cultural versatility of Canadian people."

To develop this theme many papers were presented — scholarly, analytical, descriptive and historical — all carefully researched and documented. Space does not allow a full list of topics and participants but a summary of the topics will throw some light on the scope and depth of the Conference. The Political Allegiance of the Slavic Immigrant; Unity and Conflict; The Slavic Vote, Press; Slavic Ethnic Cultures, Folklore, Literature; Problems of Research on Polish Culture in Quebec and on Ukrainians in Eastern Canada; Poles and their contribution to Canadian Society; Problems of Teaching Polish to Children; Slovaks in Canada and their Contribution; Russians in the Greater Vancouver Area; Ukrainian Settlers in Canada; Adjusments of Ukrainians in Alberta; Ukrainian Population in Canada and the Prairies; Teaching Ukrainian in Edmonton and Saskatchewan High Schools; The Role of the Ukrainian Institutes in Canada with Special Reference to the Mohyla Institute in Saskatoon. The two dinner guest speakers, Mr. Stanley Haidasz, M. P., Parliamentary Secretary to the Secretary of State for External Affairs, Ottawa, and the Hon. Ambrose Holowach, Pro-

vincial Secretary of Alberta, impressed the participants with their treatment of topics related to the conference.

All these contributions helped elucidate the role played by the Slav immigrants and their descendents. The very apt statement "They built better than they knew" was often repeated. The Conference also made one quite aware of the different behaviour of the third and fourth generations in their interest in and evaluation of the immigrant. It is quite evident that what the son wished to forget the grandson and great grandson now wish to remember and record.

The Conference showed that no real purpose would be served by some formal or permanent all-Slav organization. Nor can they or need they unite because of peculiar differences in each group. But there is a very definite need for some common cause or idea, like this Conference, which serves as a forum where scholar and lay person, Slav and non-Slav, can join in the pursuit of truth with open minds, in a dispassionate inquiry into the richness and depth of Canadians of ethno-cultural diversity in the evolvement of Canada's unique destiny.

The Conference very definitely aroused an awareness of the need for much further study, more publications, better communications, more accord within each group and among groups, greater unity but not uniformity, and for the preservation of ethnic diversities. This was the challenge thrown to all for the next two years until the next conference convenes in Ottawa and/or Montreal.

(Mrs. A.) Johanna Michalenko

839 Temperance St.,
Saskatoon.

FOLK FESTIVALS ENLIVEN THE CANADIAN SCENE

The spectacle of swirling couples, gay costumes, songs, both nostalgic and light hearted, makes an immediate appeal to most people. Folk art, including handicrafts as well as music, forms a lively part of the cultural heritage of most groups which comprise Canada's population. Indian, French and Scottish songs and dances are among those which have been a part of Canadian life for generations. Within the last several decades Polish mazurkas, Alpine dances from Austria, Chinese dragon dances and Ukrainian choral music — to mention only a few examples, have been gradually woven into the pattern of our common background.

Folk festivals are one means by which Canadians may become more fully aware of this gay and colourful aspect of our culture. The festivals with which we are concerned here are those in which a number of ethnic groups take part. By working together to put on a good performance, the groups have an opportunity to get to know each other, to express pride in their background and at the same time to present a picture of the great cultural variety which is such a source of enrichment and strength to Canada.

As an aid to readers who might be considering the organization of a folk festival, we shall discuss briefly here some of the larger inter-ethnic festivals in different parts of the country from the point of view of their organization and the type of program they produce.

B. C. Festivals

Folk festivals have been flourishing in British Columbia for many years. The Vancouver Folk Society was founded in 1932, mainly through the initiative of a public spirited citizen, Mrs. John T. McKay. The chief support of the Society came from the ethnic groups themselves and from individuals keenly interested in the movement. In 1933 the first folk festival was organized and it was so successful that there was no difficulty in getting people to participate in and support subsequent festivals. The result is that festivals have been held annually in Vancouver since 1933 with a break of only one year. Throughout its history the Vancouver Folk Society has enjoyed the patronage of the Lieutenant-Governor of British Columbia, the Mayor of Vancouver and other distinguished individuals.

The Society has, of course, undergone many trials and tribulations during the twenty-two years of its life. Most have been of a financial nature; the cost of renting accommodation for a festival is high. Another major difficulty has been that of fluctuating membership and support. However, the festival has managed to survive and prosper in spite of these difficulties. In recent years it has given performances extending over two or three evenings at the Queen Elizabeth Theatre where an interesting collection of handicrafts has also been assembled.

The Vancouver Folk Society has always felt a responsibility to promote the folk festival

movement in other parts of the province. It has extended help to groups seeking to organize festival programs by making suggestions and by arranging to have members of its executive visit the various communities to give first-hand advice. Sometimes arrangements have been made for Vancouver ethnic groups to send singers or dancers to supplement the local programs. Prince George, Port Alberni, Victoria, Prince Rupert, Osoyoos and Nanaimo are some of the communities which have organized festivals but these have not always been continued on an annual basis.

On the Prairies

Annual folk festivals do not appear to be firmly established as yet on the prairies. One might, of course, classify as a festival the exhibit of pioneer life, called Pion-Era, which is staged for a week each summer on the grounds of the Western Development Museum in Saskatoon. But it falls into a somewhat different category than those we are discussing here.

Sometimes United Nations Week is the spark which ignites enthusiasm for a festival. For example, in Edmonton a Festival of Folk Dance and Music held in 1963 climaxed a week of celebrations to commemorate the signing of the United Nations charter. Women's clubs and other community organizations worked on the program with representatives of ethnic groups and UN Association officials. It was felt that the festival was a significant way of nurturing, at the community level, the kind of understanding and cooperation which the United Nations strives to establish throughout the world.

The Ontario Scene

In recent years a number of inter-ethnic festivals have appeared on the Ontario scene. However, as a result of limited space we shall concentrate here on two of the larger festivals — those in Toronto and Oshawa.

"Nationbuilders", a gala folklore spectacle, presented as an evening grandstand performance on Labour Day at the Canadian National Exhibition, burst upon the Toronto scene in 1963. Its success ensured that it would be repeated the following year. In the 1964 version more than thirty instrumental ensembles, dance groups and choirs took part comprising in all a cast of fifteen hundred performers. A special feature of the evening was a massed choir composed of eight participating choral groups, conducted by Sir Ernest MacMillan. The fine singing of this choir was dedicated to the memory of the late Mayor Donald D. Summerville whose interest and initiative lay behind the founding of the Community Folk Art Council of Toronto and of "Nationbuilders".

The Council was founded in April 1963 with Leon Kossar of the Toronto *Telegram* as chairman and a membership of fifty organizations, in addition to a number of individuals. A grant for the staging of "Nationbuilders" was recommended by the Mayor and authorized by the city council and the entire production costs were underwritten by the Canadian National Exhibition. Help with the auditioning, staging and production of the show was given by people with experience in the entertainment world and the performers themselves received no fee. The result of a great deal of hard work was a successful folk festival which has become firmly established in Toronto. Plans are already being made for a particularly dazzling display in 1967.

Another Ontario festival which has won a warm place in the heart of the community is the Oshawa Folk Festival. It got its start through the initiative of Mrs. J. Aldwinckle who took steps to encourage the various folk groups in the community to join forces to produce a festival. She sought advice from an amateur stage director and the head of a high school music department. As a result, a meeting was called of folk dance groups and others interested in the project. People were enthusiastic, a committee was formed and plans were immediately set in motion for the first folk festival.

It took place in May 1960 as a prelude to Citizenship Week and it aroused so much interest that it has become an annual event. In 1964 the festival was moved to Dominion Day in order to take advantage of the warmer weather for outdoor events. As 1964 was also Oshawa's fortieth anniversary of incorporation as a city, the festival was the occasion for a special celebration. The various ethnic groups arranged to have concessions at which national foods were sold. In the evening about twenty groups, brilliantly costumed, presented a concert and the festivities ended with a fireworks display. The Oshawa Festival Committee hopes to repeat the festival every year, working up to special celebrations for the Centennial.

In Quebec

Montreal's *Pageant folklorique*, organized by the Committee of New Canadians under the

auspices of the Catholic School Commission, has presented an annual festival of folk music since 1949. Each year about twenty groups participate in the spring event which is held in the Montreal Forum with a large attendance. Sometimes featured on the program is a competition among some of the groups to see how well they have learned to perform a French-Canadian dance.

Another celebration in Montreal, which might also be called a festival, although on a smaller scale, is the annual Citizenship Day ceremony held at the Chalet on Mount Royal. It is organized by the Montreal Citizenship Council under the auspices of the municipal authorities of Montreal. In addition to the presentation of citizenship certificates to new Canadian citizens and the prizes given to the winners of the school essay contest on citizenship, the program includes typical folk dances performed by a number of ethnic groups, including French and English groups.

Also in the realm of a festival, although different from those we have been describing, is the famous Quebec Winter Carnival. All groups in the population of Quebec City take part in this annual three-week celebration before Lent. Everyone is in a holiday mood as they watch or take part in street dances, parties, balls, sleigh rides, parades and contests, including the traditional ice-canoe race across the St. Lawrence River.

Canadian Folk Arts Council

Increasing activity in the folk arts led a number of interested groups and individuals to feel that a national focus or centre for the folk arts in Canada was needed. The Community Folk Art Council of Toronto took the lead in seeking to establish a national structure. Early in the summer of 1964, the Centennial Commission gave the Toronto group a grant to find out what interest there would be in forming a national council. The committee which carried out the "feasibility study" was involved in visits to various parts of Canada to discuss the idea of participation by local and regional groups in such an undertaking.

As a result of this study it was decided to call a conference of representatives of interested organizations in Ottawa in November 1964. Out of this conference came the Canadian Folk Arts Council. Its purpose is to co-ordinate cultural activities springing from the folk life of Canadians of every background. In the immediate future the Council will devote much of its time to planning for the Centennial in the area of interethnic activities including festivals and historical and educational projects. But from a long-range point of view the Council hopes to be a lasting organization for the promotion of the folk arts and for developing national unity and understanding.

ДІЯЛЬНІСТЬ ГУРТКА КНИГОЛЮБІВ

При відділі Союзу Українок ім. св. княгині Ольги в Торонті зорганізувався літературний гурток. Ініціяторкою і керівницею того гуртка є пані др. Г. Янішевська. Дотепер відбулося чотири товариські зібрання того гуртка.

Першого разу зібралися на лоні зеленої природи. Пані Н. Фотій читала твір Ю. Клена „Чудо Воскресіння", а пані Вишиван, того ж автора, „Крізь Великодні минулі". Після читань відбулася дискусія на тему святкових звичаїв та народних вірувань.

На другому зібранні були прочитані такі твори Ю. Клена: Др. Зоя Плітас „Яблука", пані М. Квас „Черга", пані Маґас „Медаліон", а пані Г. Янішевська „Спогади про неоклясиків". Учасниці, після прочитання, висловлювали свої думки до прослуханих тем.

Темою третього зібрання книголюбів був твір Д. Міщенка „Сіверяни". Доповідачкою була п. М. Квас. У дискусії, п. Зоя Плітас і п. Н. Фотій висловили свої думки про позитиви твору. Пані О. Гавриш і п. Г. Янішевська висловили ряд критичних думок про цілість твору включно з мовними правилами і хибами твору.

На кінець травня ц. р. був четвертий вечір книголюбів. Темою була повість Ольги Кобилянської „В неділю рано зілля копала". На початку, голова гуртка пані Г. Янішевська прочитала частину уривків з критичних думок декотрих письменників та літературних критиків, що писали на твори О. Кобилянської. Пані Н. Фотій і пані Романик переповіли дещо із своїх спогадів про зустрічі з письменницею та знайомства і взаємини з іншими членами родини письменниці.

Надія Дубилко прочитала свої думки про книжку „В неділю рано зілля копала". Після прочитання відбулася коротка дискусія на тему прочитаних думок та про інші твори Ольги Кобилянської.

На тих зібраннях, майже кожного разу, було понад 20 учасниць. Темою наступного вечо-

ра буде обговорення повісті С. Скляренка „Святослав".

Надія Дубилко.

Гурток Книголюбів — 31-го травня, 1965

Ольга Кобилянська: „В неділю рано зілля копала".

Хочу подати тут цікаві думки і погляди на творчість Ольги Кобилянської взагалі, а зокрема на її повість „В неділю рано зілля копала". Подаю тут погляди українських критиків і письменників. Думки ці вони висловлюють у численних листах до Ольги Кобилянської та в критичних розвідках, поданих Державним Видавництвом Художньої Літератури, Київ 1963. Подаю ці думки, як вони вийшли у світ у хронологічному порядку.

Василь Стефаник у листі до Ольги Кобилянської від 16-го грудня 1898-го року пише:

> Вже то Ви вмієте писати так, що прочитавши Вашу робітку (мова йде про нарис „На полях"), у мене очі добріють, як у дитини, і я гляджу навперед себе без крихітки злости на світ і людей. Всі вістря, що могли би ранити людей, Ви ховаєте у себе, всі прості лінії, що вибігали би поза гармонію, Ви нагинаєте своїми делікатними руками... Як читаю Ваші твори, то Ви дивитеся на мене смутно і лагідно, як та Матір Божа, що має в серцю мечі, а на лиці любов до всіх."

Леся Українка в листі до М. Павлика 1899-го року пише:

> „Згадала Кобилянську. Щодня я хвалю сама себе, що познайомилася з нею, вона, видно, розумна і хороша дівчина, по листах мені подобається; я вже взяла з неї обітницю, що прибуде до мене в гості в серпню."

Виховання Ольги Кобилянської в німецькому середовищі і на німецькій літературі не вважає Леся Українка за щось негативне. Наприклад Леся Українка твердить, що Німеччина показала Ользі Кобилянській

> „... ширший європейський світ, навчила ідей, навчила стилю, а розвивши її розум, тим самим виховала для свідомої і розумної служби рідному краю.... Найкращий спосіб втримати Кобилянську при нашій літературі назавжди — се не дорікати їй щодня Німеччиною, не називати чужою екзотичною квіткою, а признати за нею те почесне місце в нашій літературі, на яке вона цілком заслуговує."

Гнат Хоткевич у листі до Ольги Кобилянської з грудня 1902-го року каже:

> „У Ваших творах я бачив ... пульсацію живої мислі, почуття краси і тонке її розуміння."

Христя Алчевська в листі з Харкова від 4-го вересня 1903-го року пише:

> „Ви — чула людина, що може пильно вдивитися й відгадати психологію всякого, а теж зрозуміти її, й не лише психологію людини але ж і психологію природи (якщо я останнім виразом висловлюю не парадокс). Адже ж у мене перед очима стоять в уяві поетичні малюнки й образи з Ваших творів: краса і відважність сміливих гуцулів, Карпати й задумані смереки."

Іван Франко у листі до В. Ягича від 8-го листопаду 1905-го року дає критичний огляд творчости Ольги Кобилянської і між іншим пише:

> „В усякому разі Ольга Кобилянська — визначне явище у новій українській літературі. Її перші твори були свіжим подихом у цій літературі, особливо через сміливість її стилістичної манери і відсутність будь-якого шабльону; це є характерним для Ольги Кобилянської. Серед українських письменниць вона не має суперниць в жанрі новелі і роману."

Михайло Коцюбинський в листі до Ольги Кобилянської з 12-го жовтня 1902-го року пише про повість „Земля":

> „Я просто зачарований Вашою повістю, — все, і природа, і люди, і психологія їх, — все це робить таке сильне враження, все це виявляє таку свіжість і силу таланту, що, од серця дякуючи за пережиті емоції, я радів за нашу літературу."

Михайло Старицький, як подає Агафангел Кримський, був більш ніж суворий у своїх судженнях про українських письменників його епохи, про те він не знаходив достатньо похвальних слів, гідних кожного нового твору.

> „Кобилянська належить — каже Михайло Старицький — до числа перших коліс в колісниці української літератури".

Ольга Кобилянська і Іван Франко, за словами Старицького, історично завершували українську класичну літературу XIX-го століття.

Тепер хочу подати кілька думок з української радянської критики. Вище згаданий Агафангел Кримський з нагоди ювілею Ольги Кобилянської 27-го листопада 1940-го року каже:

> „Твори Кобилянської сповнені чарівної принади і неповторної краси. Знову перечитуючи їх, відчуваєш все більшу і більшу насолоду. Її описи природи чудові, незрівняні по красі і силі."

Євген Кирилюк у довшій статті під заголовком „Ольга Кобилянська" 1940-го року пише:

СТИПЕНДІЇ ДЛЯ ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Алберту, від самих початків цікавиться справою збереження і навчання української мови, а особливу звертає увагу на те, щоб студенти з цілої провінції записувалися на науку української мови в середніх школах та на Албертійському університеті. Щоб додати заохоти студіюючій молоді, Екзекутива щорічно дає дві стипендії в сумі по 100 дол. кожна: одна стипендія є призначена як нагорода за навчання української мови на університеті, а друга для Інституту св. Івана.

Студенти в Інституті є поділені на чотири групи: Ті, що зовсім не вміють читати, писати або говорити; ті, що мають бодай елементарне знання писання й читання, та дещо розмовляють; ті, що добре володіють українською мовою, а в Інституті беруть літературу і ті, що беруть українську мову на університеті.

В Інституті, навчання мови звичайно закінчується при кінці місяця березня, бо після того студенти починають інтенсивну підготовку надходячих іспитів.

Цього року, як завжди, вручення стипендій відбулося з певною церемонією: на вечерю з студентами були запрошені директори з дружинами, всі учителі, що навчали в Інституті, в тому числі також і учителі української мови — панове: В. Ніньовський, Й. Мельничук, Г. Мосійчук. Головним гостем була пані Параскевія Сліпчук, голова Провінційної Екзекутиви.

О. Прот. С. П. Симчич, ректор, представив гостей та розповів дещо про програму навчання мови протягом учбового року. Пан С. Мисак, голова дирекції, щиро поґратулював студентам за гарні успіхи в науці та за їхнє зацікавлення у вивчанні рідної мови. Пані Сліпчук коротко пояснила студентам, що сьогодні дуже трудно добитися значного успіху в житті, знаючи тільки одну мову. Українська мова є „посередником" між всіма слов'янськими мовами; вона є кредитовим предметом майже на всіх факультетах і може дати великі користи студентові в вищих студіях. Сьогодні, учні в середніх школах і студенти на університеті мають всякі можливості належно вивчати мову — є добірні підручники й компетентні учителі. Студенти в Інституті мають особливу нагоду учащати на навчання мови й літератури, а нагорода за пильну працю є стипендія Екзекутиви.

Пані Параня Сліпчук, голова пров. екзекутиви Союзу в Альберті вручує стипендію студентці — Л. Клим.

Цього року стипендію дістала панна Луіза Клим, студентка на учительському факультеті. Її стаття про життя й творчість Івана Котляревського була поміщена в цілості в „Нюзлеттер" Інституту. Інститут Св. Івана, цією дорогою, звертається до всіх батьків і матерів, яких сини й дочки будуть перебувати в Інституті в наступному році, щоб заохотили своїх дітей користати з усіх курсів, що Інститут заряджує в їхню користь, а головно, щоб учащали на навчання української мови.

Провінційна Екзекутива і всі членки Союзу Українок Канади в Альберті радіють, коли наші визначні студенти заслуговують на ці дві поважні стипендії!

Стефанія Пауш

„Органічна любов до природи, тонке відчуття її краси, вміння передати її барви, її пахощі, її звуки — все це виявляється і в пізніших творах письменниці, а особливо в поемі „В неділю рано зілля копала."

1909-го року в „Літературно-науковому віснику" з'явилось оповідання „В неділю рано зілля копала". Євген Кирилюк називає це оповідання поемою. Він рівняє цей твір по силі експресій з „Гайдамаками" або „Катериною" Тараса Шевченка.

„Талант письменниці, каже Євген Кирилюк, „піднісся до найвищої кульмінаційної точки. Це щедевр в українській літературі. Цей твір можна і слід поставити в одному ряді із найкращими творами наших клясиків."

Олег Бабишкін у статті „Творчість Ольги Кобилянської" 1956-го року пише:

„Твори, в яких Ольга Кобилянська змальовувала життя селян, як напр. „Земля", „В неділю рано зілля копала", виявляють глибоке розуміння письменниці багатств і краси української мови."

ВИСТАВА МИСТЕЦТВА В ЕДМОНТОНІ

Албертійська провінційна екзекутива Союзу Українок Канади, спільно з 4-ма едмонтонськими відділами, улаштували річну виставу українського народного мистецтва й чайне прийняття, яке відбулось 10-го і 11-го квітня ц. р. в залі Катедри св. Івана.

В суботу, гостей вітали пані: П. Сліпчук, голова пров. екзекутиви, М. Будник, заступниця, К. Засійбіда, голова відділу при церкві св. Івана і К. Кругляк. Гості записувалися в пам'ятковий книзі під керівництвом секретарок Н. Мисак і О. Ганночко.

Пані Сліпчук відкрила програму вступним словом і представила пані Катерину Міськів. Пані Міськів, бувша голова Союзу Українок, як і пров. екзек. виголосила змістовну доповідь про працю Союзу Українок і офіційно відкрила виставу і чай. Цього року вистава складалася головно з надзвичайно виїмкових вишивок і інших ручних робіт міста Едмонтону. Комітет мистецтва й музею під проводом пані Ольги Семчук, посвятив багато часу, щоб позбирати добірні речі та принадно й артистично їх розложити для вистави. З причини, що пані Семчук не могла бути присутною в днях вистави, її заступали пані Н. Сенів і О. Лукомська.

Виставка була надзвичайно гарна. Перфектно ви-

З виставки народ. мистецтва в Едмонтоні.

кінчені вишивки складалися з мережок, стебнівок, гладі, яворівки та хрестикового вишиття. Були також збірки яскравих і делікатно розписаних писанок. Багато гарних зауваг і коментарів можна було почути від гостей, які з великою цікавістю оглядали різні експонати. На окремому столі були гарні вишивані речі до продажу, що їх повишивали відділи в Альберті для пров. управи. Цією ділянкою розпоряджували пані: М. Фербей, М. Будник і С. Гриник.

Під управою пані М. Сулими, комітет печива дуже успішно перевів виставку і продаж традиційного українського великодного й іншого домашнього печива. Чайним прийняттям займався відділ при церкві св. Івана під надглядом пані Віри Славутич, голови соціяльного комітету. Чай наливали пані: П. Мулька з Ту Гилс, М. Музика, з Вегревил, С. Василишин, А. Мельник, Н. Шемилюк і В. Сиротюк.

В неділю вистава продовжувалася при великому числі нових гостей. Чайне прийняття зарядили відділи ім. Лесі Українки при церквах ім. св. Іллі, Михаїла й ім. св. Андрея. Чайний комітет очолювала пані Ольга Мельничук. Гостей вітали пані: З. Дмитрук, голова відділу Л. Українки, Е. Волянська, голова відділу св. Андрея, М. Попович, голова відділу св. Михаїла, пані Федейко, О. Запронюк і М. Зачернюк. Списом гостей займалися пані Л. Ґрегорий, К. Ілащук, М. Кошман і К. Волох.

Пані Сліпчук розпочала програму дня вступною доповіддю, про історію народного мистецтва. Жіночий хор при церкві св. Іллії, під управою проф. Яременка, відспівав дві прекрасні композиції. Дальше гості оглядали виставку, весело гуторили і пили чай. Чай наливали пані: Ф. Шевчук, М. Гарасим, Д. Танасюк, С. Павлюк, Ґ. Брода, і А. Саковська.

Марія Самоїл, кор. секретарка

ДЕЩО ПРО МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ СХІДНОЇ ПРОВІНЦІЯЛЬНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ В ТОРОНТІ

Дискусії на теми зберігання народного мистецтва спонукали до заложення Українського Народного Музею при Союзі Українок в Канаді.

Думка потреби Філії Музею в Торонто вирнула на зібранню членок Союзу Українок Канади. На зборах нашого відділу, 2 лютого, 1944 року вибрано Музейний Комітет в складі пань: Д. Гуцуляк-Мандзюк, бл. п. М. Гуменюк, Е. Деренюк, С. Романюк і К. Сакалюк. Праця Музейного Комітету постійно поступала вперед. Довгі роки трудився вибраний комітет і всі членкині, щоб придбати і збагатити музей. Зібрано багато старинних вишиваних сорочок, переміток, килимчиків і все інше, що належить до українського народного мистецтва. Скількість експонатів в музею начисляємо кілька соток.

Комітет, що діє вже кілька років і продовжує працю попереднього, є також на услугах в мистецьких виставах різних з'їздових підприємств.

В 1964-му році на сугестію п. М. Буряник запроєктовано убрання ляльок в українській народній ноші. Комітет звернувся з тим проєктом до відділів у східній Канаді і вислано до них ляльки, взори та інструкції. Музейний Комітет в складі пань: І. Вахна, М. Буряник, Л. Волошин і П. Мошук вирішили, що в дні 30-го травня 1965-го року відбудеться вистава ляльок в українській народній ноші з чайним прийняттям. Поодиноки відділи виконали доручену їм працю на означений час, а саме:

Відділи: Лесі Українки — Брентфорд, Онт. — нар. одяг Яворів, Княгині Ольги — Торонто, Онт. — нар. одяг Бойки і Лемки, Лесі Українки — Ґримзбі, Онт. — нар. одяг Львів, Барвінок — Ошава, Онт. — нар. одяг Станиславів, Калина — Гемилтон, Онт. — нар. одяг Київ, Ганни Барвінок — Монтреал, Кве. — нар. одяг Підляшшя, Лесі Українки — Віндзор, Онт. — нар. одяг Житомир, Лесі Українки — Монтреал, Кве. — нар. одяг Яворів, Лесі Українки — Гемилтон, Онт. — нар. одяг Дрогобич, Лесі Українки — Оттава, Онт. — нар. одяг Чернігів, Тризуб — Торонто, Онт. — нар. одяг Заліщики. Пані Неліпа — нар. одяг Полтава.

Вистава відбулася з успіхом і збудила велике зацікавлення, а наш музей збагатився на 25 ляльок убраних в українську народну ношу.

Щира подяка всім відділам, що причинилися до дальшої розбудови Провінціяльного Музею Союзу Українок в Торонто.

За Музейним Комітетом:

Іванна Вахна, голова

ПОДЯКА

Почуваюся до милого обовязку цією дорогою зложити щиру подяку всім тим, які відвідували мене в лічниці під час моєї хвороби і за гарні квіти і подарунки.

Сердечно дякую Відділу св. кн. Ольги в Торонті за прекрасні квіти. Зокрема дякую пані Е. МекДермик, яка майже кожного дня в шпиталі відвідувала мене.

З нагоди 5-річчя „Променя" засилаю 5 дол. на видавничий фонд.

Ліна Стадник, Торонто

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

КОНИКИ-СТРИБУНЦІ

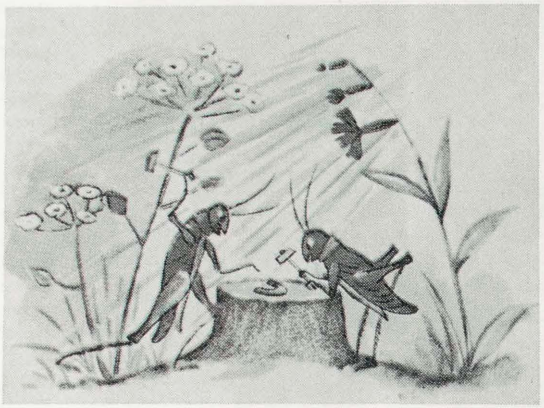

Хто це дзвонить молоточками
За кущами, за пеньочками?
Аж співа зелений луг,
Аж луна іде навкруг.
Це на ноги для обнови
Роблять коники підкови.
Роблять з сонця золотого,
Із промінчика легкого,
Щоб їм високо стрибати,
Щоб не зміг я їх спіймати.

В. Ткаченко

ЧУЖЕ ЯЙЦЕ

Надходив вечір. Сонце вже готувало собі вогняну постіль на краєчку неба, а вітер заснув ще раніш, бо жоден листочок уже не ворушився на дереві.

У ліс помалу заповзали сутінки, огортали дерева, кущики, затуляли оченята птахам та звірятам.

Тільки одне мале білченятко все не могло заснути, бо обіч у густому гіллі смереки хтось усе перемовлявся і кректав:

— Ану ще з цього боку спробуймо... Еге, еге, отак, ще трохи піддаймо... Рр-р-раз, іще рр-р-раз...

— Ой, ні, такого великого яйця ми не здужаємо з гнізда викинути.

— Що то вони там роблять? — зацікавилося білченя, пізнавши голоси своїх знайомих — пташечок - золотомушок Цвірочки й Маленького Сіма.

— Агов, — півголосом гукнуло воно, щоб не збудити того, хто вже спить. — Що ви робите?

— Та ось яйце хочемо з гнізда викинути.

— Вперше таке чую, щоб яйця з гнізда викидали.

— Бо ти ще зовсім мало живеш на світі... Це чуже яйце, його підкинула нам зозуля. Їй ліньки будувати гніздо та пташенят виводити, ось вона й підкладає свої яєчка. А як виведеться зозуленя, воно усіх наших діточок з гнізда повикидає...

— Не журись, Цвірочко, не тужи й ти, Маленький Сіме. Пташечки-золотомушки здавна нам друзі, я вам допоможу.

І всі разом вони викинули зозуляче яйце в густу траву.

Нехай його зозуля назад забирає!

Ю. Старостенко

ПОРЯТУВАВ

Є в дитячому садку фонтан з невеличким басейном. Любить Павлик гратися біля того басейну. Підійде до цементової стінки, перехилиться і бовтається у теплій воді.

— Павлику! Відійди від басейну! — наказує вихователька.

— Зараз, — відповідає хлопчик. І знову хлюпочеться.

— У воду впадеш!

— Не впаду.

І таки ж упав. Наковтався водички, перелякався. Ледь живого з басейну витягли.

Увечері, повернувшись додому, відразу ж побіг у другу кімнату до акваріума. Довго дивився на золотих хвостатих рибок. Аж мама затурбувалася — а де це Павлик?

Коли заглянула до кімнати, то тільки руками сплеснула:

— Що ж ти наробив?

На підлозі підплигували золоті рибки.

— Бачиш, як радіють? Я їх з водиці повитягав, щоб не потопились.

Ю. Збанацький

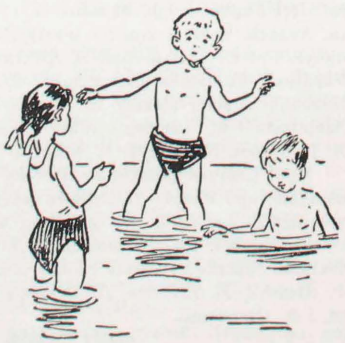

Микола Погідний

ЧОМУ ТЕМНА НІЧКА ЗАСОРОМИЛАСЯ?

Блукала темна Нічка землею, співала свої сонні дрімучі пісні і хвалилася:

— Я дрімуча Нічка, що людям даю сон, працюючим спочинок, ледарам розвагу, а діточкам мрію. І ніхто з живих мене не переможе. Навіть бистрі людські очі не мають сили пробити мою темряву. Я усе накриваю своїми чорними ряднами, села і міста, ліси і поля, усе усе, бо я могуча цариця, якій усе кориться!

Так пані Нічка чванилася, землею блукала, подорожних блудом лякала і все животне у сон проганяла. І здавалося не було спротиву проти такої власти.

Тільки маленький хлопчина, чогось суятився на постелі і не хотів спати. Він почув мову дрімучої Нічки, її хвальби, чомусь розсердився, зірвався з постелі і каже:

— Даремно, моя пані Нічко будеш величатися своєю силою! Якщо я захочу працювати, то навітьт Нічка не стримає мене від цього. То ж не чванися Ноче, що чорне рядно за собою волочиш!

І посміявся хлопчина з володарки Нічки, підійшов до стіни біля дверей, потиснув пальчиком ґудзика і нараз зникла уся темрява і блискуче світло розлилося по всій хаті.

Та, чи тільки в хаті мусіла пані Нічка поступитися? Ось над усіми дорогами блиснули придорожні лямпи і розкинули свої світлянні шатра довкола себе. Звичайно все на те, щоби людям було видно, щоби не блукали. А вже по хатах то справді було ясно як у день. Тому втішився малий хлопчина, взяв книжечку до рук і читає і читає, а опісля каже до темної пані Нічки:

— Не чванися Нічко своєю темнотою. Ми діти сонця і будемо іти дорогами, які простелить нам сонце, що наші серця радує і наші уми оживляє.

— Бо сила наша, каже хлопчина, не у темноті, а у ясному сяєві світла і у світлому корисному працьовитому житті.

Сказав це хлопчина і вже не лягав спати, а дожидав знову світанку і ясного сонця.

ХОРОБРИЙ

Ясик йде з бабунею до садочку. Хоробро помахує дубчиком, не вгаває ні на хвилинку.

— А я нічого не боюся, бабуню!

— Авжеж, ти у нас хоробрий, Ясику.

— Коли б лева зустрів — то й лева дубцем... — каже Ясик.

— Молодець, Ясику.

— І тигра коли б зустрів, то бі тигра... бац, бац...

— Ой, як страшно!

— Я навіть слона не злякався б...

В цей час вони завернули в під'їзд. Ясик почав був нахвалятись і на вовка, але з-за рогу несподівано вибіг їм назустріч манюсінький рябий песик.

— Гав-гав-гав!

Ясик випустив з рук дубця, затрусився та до бабусі:

— Бабусю! На руці! На руки хочу!

Отакий хоробрий Ясик!

Ю. Збанацький

НЕ ЙДИ, ДОЩИКУ

Не йди, не йди, дощику,
Не ходи.
Бо наробиш, дощику,
Всім біди.
Не зривайся зливою
На луги.
Ще сіна не складені
У стоги.
Не звертай, непроханий,
На жита,
Бо пора в нас жнивная —
Золота.
Над полями райдуга
Розцвіта.
Повтікали хмароньки
За жита.

Д. Куровський

ЧЕРЕВИЧКИ

Гог-гоп, чики-чики!
Купив тато черевики.
Я піду у них на свято,
Танцюватиму завзято.
Як пристукну каблуками,
Розведу в боки руками,
Сплесну,
Вихром закружляю, —
Черевички нові маю!
Черевички не простенькі —
Наче сонце, червоненькі,
Ще й риплять, як зробиш [крок, —
Так і просяться в танок!

В. Ладижець

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ О. БАСАРАБАВОЇ У ФОРТ ВІЛЛІЯМІ.

Знимка взята під час ювілею; зліва направо перший ряд: М. Сторожук, Є. Федорович, Р. Андрус, А. Ландяк, Є. Венґер, Н. Когуська (гостя), Р. Баран, М. Грицишин, К. Грицик, А. Вірстюк, В. Олійник. 2-гий ряд: Ю. Василик, П. Балабан, А. Ґриф, Ваховська, Г. Лилик, Н. Стецюк, М. Бабяк, С. Сулима, І. Гаркот. 3-тій ряд: В. Дурозяр (нечитко), А. Тацюн, Р. Сулима, О. Новак, А. Доминик, М. Котишин. Л. Задорожна, М. Шурбот, Д. Зукан, С. Павчук, Л. Люба. 4-тий ряд: М. Шанисі, Ф. Руснак, А. Донилик, А. Віктова, А. Панкратенко, Б. Зелінська, А. Морфі, Ю. Вірстюк.

40-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ СОЮЗУ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

В неділю, 16-го травня 1965 року одно з перших жіночих українських т-в у Канаді святкувало 40-річчя своєї діяльности. Є це відділ ім. О. Басарабової при Товаристві Просвіта у Форт Вілліямі, яке було зорганізоване 1925 року.

Програма свята була урочисто проведена. Крім самого ювілею т-ва, відбулось вшанування і відзначення піонерок оснувательок, відзначено почесними грамотами бувших голів т-ва, відзначення окремою грамотою тих, що працюють у т-ві 25 і більше років, а також відбулось вручення відзнак новим членкам т-ва.

Святочна програма почалась бенкетом-вечерою в залі на 610 Симсон вул. Господинею бенкету була голова т-ва, пані Р. Баран. Молитву перед вечерою провів Всеч. о. Ґерус, який також у ранішнім Богослуженні в церкві під час проповіді присвятив слово зорганізованому жіноцтву за його посвяту і труд для загального добра.

Привітавши учасників свята, які заповнили залю і представивши гостей головного стола, пані Баран відкрила програму свята. Відбулось святочне відслонення пропамятної таблиці членок, що відійшли у вічність. Їх начислено 20 імен. Доповідь про 40-річну діяльність т-ва дала секретарка пані М. Грицишин. У своїй старанно опрацьованій історії вона дала широкий образ тої муравлинної роботи жіночих рук, без якої неможливе існування якої будь народної установи, однак поміж викази конкретної роботи, ціла історія освічена блиском великої ідейности, глибиною патріотизму та посвятою членства.

По цім слідувала церемонія вручення почесних грамот оснувательям т-ва. Слово до оснувательок перед врученням сказала секретарка т-ва пані М. Грицишин, яке було зворушливе. Тут подаємо лише уривок з нього:

„Та Ваша посвята і Ваш труд сторицею віддячились Вам, бо коли росло наше українське життя в прибраній Вами батьківщині, Ви росли разом з ним. До титулу господині й матері Ви одержали почесний титул свідомої, патріотки громадянки, Ви жили однодушно зі своїм народом, Ви цікавились його долею і несли йому свою поміч. Ви сьогодні багаті досвідом, що його Вам дала праця і труд, і хоч фізична молодість минула однак душею Ви остались молодими, бо вмієте радіти і сьогодні і взавтра, вмієте одушевлятись, хоч можливо і в цю хвилину Ваші думки блукають тими далекими дорогами сорокріччя.

Тому вітаємо Вас в день Вашого громадського ювілею. Радіємо Вашими заслугами і просимо прийняти від нас ці признання, які Вам належаться так щиро, як щиро ми їх Вам вручуємо."

Почесні грамоти оснувательок одержали пані: Єва Венґер, Марія Чехова, Розалія Андрус, Анастасія Ландяк. Грамоти вручувала редакторка журнала „Промінь" — Наталя Когуська. Пані Р. Баран провела церемонію вручення почесних грамот бувшим головам та відзначеним за 25-ліття праці в організації. Грамоти одержали: пані Верестюк (старша) пані Сторожук, пані Федорович, пані Олійник, пані Зелінська (старша). За 25-літню і більше працю — пані

Зліва направо сидять три оснувательки — Р. Андрус, Є. Венгер, А. Ландяк. В другому ряді — Р. Баран, голова і М. Грицишин, секретарка. З оснувательок бракує на знимці: М. Чехової, Б. Цибульської, Реваковської — останні дві не живуть у Форт Вілліямі.

Баран, пані Василик, пані Віктова, пані Сулима, пані Гаркот пані Грицик.

Слідували привіти від представників церковних громад, організацій і товариств.

Пані М. Процик, голова Комітету Українок Канади, відділ Форт Вілліям-Порт Артур, добр. К. Пахолків, голова відділу „Доньки України", пані Музика, голова відділу ім. Олени Пчілки, при Церкві Св. Володимира, пані А. Віктова, голова жіночого т-ва при УГПЦеркві Св. Благовіщення, пані М. Кохан, голова ОУК., Форт Вілліям, пані А. Думенко, голова жіночого т-ва при УПЦеркві Пресвятої Марії, пані Стасів, голова жіночої Організації Ліги Визволення України, пані З. Сарамага, від Т-ва „Просвіта" Порт Артур та голова Жін. Т-ва, адвокат В. Стасів, від ТУС при Просвіті. Ф. В. п. О. Петришин, голова відділу КУК., п. Мендик представник Т-ва „Просвіта" Вест Форт Вілліям, п. І. Вишинський, голова Т-ва Сприяння Українській Національній Раді. Всеч. о. Мітрат Л. Сологуб, перший почесний член і представник Клюбу Українських Професіоналістів та Бизнесменім, п. В. Кобрин, представник УНО у Форт Вілліямі, п. М. Мандзюк, голова управи громади УГПЦеркви Св. Благовіщення, п. Романчук, представник управи громади УГПЦеркви Св. Володимира, п. П. Михайлишин, голова Взаїмної Помочі (відділ), п. Г. Мигаль, представник Чоловічого хору ім. Ів. Франка, пані Леся Венгер — голова хору при Т-ві Просвіта, пані В. Ґоряк з Вінніпеґу, писемні привіти наспіли — від одної з оснувательок добр. Клавдії Білон із США, від централі Союзу Українок Канади з Гемилтону і телеґрама від пані Мигаль.

Слідувала святочна доповідь, яку виголосила гостя бесідниця редекторка „Променя" Наталя Когуська. У своїй обширній доповіді пані Когуська дала образ піонерської праці наших організацій, оцінила заслуги довголітньої праці членок і зупинилась на сучасних питаннях, досягненнях і проблемах.

По відчиті пані Когуська провела церемонію вручення емблеми Союзу-відзнаки смолоскип новим членкам т-ва. Кінцеве слово виголосила пані К. Грицик. А коротке слово почесного голови Т-ва Просвіта, п. Семена Пуляка закінчувала цю святкову й урочисту програму ювілею т-ва ім. Ольги Басарабової.

Н. Н.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНОК

Відділ ім. св. Ольги, Торонто.

Успіхи праці нашого відділу при Катедрі св. Володимира треба завдячувати проводові та членкам, які завжди використовують добрі поради та досвід наших найстарших вікам членок.

Вони ж — це наші піонерки, що молоденькими поїхали в невідому для них країну, покинули свої села, близьких рідних та друзів, з болем в душі покинули свій рідний край. Важкі були початки: ліс і землянка та важка праця. Але вони не лякались праці та недостатків. Кожна з них мала щирих 10 робітників, які виконували всі бажання своєї господині і робили для неї найважчу роботу. То були ті 10 молоденьких пальчиків на руках, що допомагали їм переборювати всі труднощі початків. Своїми ж лише силами при першій нагоді вони будували церкви, школи, організували хори та драматичні гуртки. Священики та вчителі керували та допомагали порадами, але нажаль їх було дуже мало.

Знаючи, як важко жити без освіти людині, вони своїх дітей посилали до школи, і зараз ми, українці Канади маємо своїх священиків, єпископів на чолі з Митрополитом, міністрів, лікарів, адвокатів та багато інших фахівців. Нас, як етнічну українську групу шанує канадійський уряд і радо завжди вітає, як тих, що разом з іншими розбудовують країну. Українці тішаться славою, як люди чесні, працьовиті та талановиті. За все це ми вдячні жінкам-мамам, що виховували своїх дітей, народжених вже в Канаді, в українському дусі, дотримувались своєї мови, всіх своїх релігійних свят разом зі всіма звичаями та традиціями, що належать до них. Отже зрозуміло тепер, чому наш відділ улаштував в понеділок 14-го червня вечір з чайним прийняттям на пошану заслужених старших членкинь. Їх було 7 осіб пані: Т. Тучак, П. Рачинська, М. Деркач, М. Козак, М. Дарманська, пані Кулик та Г. Салогуб.

Урочистий вечір відкрила і промовляла голова відділу пані А. Євчук. Також мала слово голова програмового комітету при відділі, п. Вал. Лавренюк.

Виступали з сердечними привітами до наших ювіляток др. Ганна Яніщевська від централі Союзу Українок, Таїсія Бевш від східньої екзекутиви Союзу Українок, добр. М. Фотій, Л. Килимник, п. Яніцька, М. Дубінчук, — оглядаючи той тернистий шлях, пройденний нашими найстаршими.

Закінчили цей гарний вечір обдаруванням почесних жінок скромними подарунками на спогад про віддану активну їх працю при церквах та в наших організаціях. Ювілятки ж у свою чергу зворушливо дякували за несподіванку та за увагу приділену їм.

Одна з наших почесних жінок

Світлина членок О. Пчілки у Норт Бетлфорд взята під час святкування 15-ліття т-ва.

15-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ О. ПЧІЛКИ

Норт Бетлфорд, Саск.

Відділ ім. Олени Пчілки святкував 15-літний ювілей свого існування, який відбувся в неділю вечером, 14 березня. Свято почалося Молебнем в Українській Греко-Прав. Церкві св. Івана. Служив Всеч. о. О. Кравченко. Опісля присутні зійшли до залі на продовження програми, якою керувала голова відділу, пані Докія Кіндрачук. Привітавши Пров. голову СУК. пані С. Стратійчук і пані М. Мадюк, які приїхали з Саскатуну як гості бесідниці, та всіх присутних, вона покликала до президії. Окрім гостей бесідниць, бувші голови відділу: Материну Друль, Василину Білик, Докію Кіндрачук, Савелю Лазарович, Марію Сохацьку, Марію Гарасимів, Ярославу Ворох. Вшановано гостей-бесідниць і голову відділу корсажами Д. Кіндрачук і зложено квіти в память, тих, що відійшли, яких вшановано мовчанкою.

Пані Кіндрачук переказала вкоротці історію відділу від часу його заснування. Майже увесь дохід т-ва йшов на потреби церкви. Привіти зложили слідуючі пані: Від відділу в Ґлеслин Н. В. Гаврилів, Нар. Дому П. Лютик, писемний привіт від відділу з Виткова, від пані Галі Улишин, Роман Ворох провідник — від СУМК.

Почесними членками т-ва є пані: Текля Саранчук, Василина Никифорук, Параска Котик, Марія Бендас і Харитина Саранчук. Відділ, висловлюючи свою подяку, винагородив працю пані Ксені Білик.

Найголовнішою точкою програми була доповідь, що її виголосила пані С. Стратійчук на тему: „Минулі і теперішні завдання Союзу Укр. Канади". Вона вкоротці окреслила життя української жінки за залізною куртиною. Пані Стратійчук недавно їздила на Україну.

Загальним співом народніх пісень, керувала пані Савеля Лазарович. Пані Мадюк поінформувала про стан кореспонденційних курсів української мови при вищих державних школах. Пані Василина Білик, референтка журнала „Промінь", з нагоди пятиліття журнала закликала прихильних у приєднання передплатниць як також до зібрання ювілейних дарів. З тої нагоди зібрано 43 дол., як і придбано дві нові передплатниці.

(Виказ пожертв на ст. 30).

Кінцеве слово виголосив Всеч. о. О. Кравченко, підкреслюючи важливість української героїчної жінки в життю народу. Свято закінчено чайним прийняттям, яким зайнялися сумківці.

Василина Білик, реф. журнала

внесла, щоб перевести збірку на журнал „Промінь". Зібрано $78.50, які просимо хвальну редакцію журналу „Промінь" прийняти, як подарунок з нашого вечора-прийняття.

Лариса Килимник

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

В середу 21 липня 1964 року жіноче товариство ім. О. Кобилянської влаштувало прощальний вечерок для добродійки Рибалки. Всеч. о. Рибалка зо своєю родиною виїхав з нашого містечка до Вернон, Б. К.

На вечерок прибуло багато жінок. Було запрошено наше сестрицтво св. Анни, яке існує при нашій церкві. Добр. Рибалка належала до нашого відділу ім. Ольги Кобилянської і була нашою головою. На вечірку пані Марія Паламарик сказала коротку промову, подякувала добр. за добру працю і покликала до слова голову сестрицтва, пані Анну Крисовату. Після було покликано пані Розалію Стрембіцьку, заступницю голови. Пані Стрембіцька зложила подяку бувшій голові і побажала щасливої дороги. Пані Марія Паламарик зложила подяку од всіх, побажала успіхів у новій громаді і передала добр. від всіх на спомин маленький дарунок. На закінчення відспівано „На многії літа".

М. Л.

ПОПРАВКА

В ч. 7 на стор. 27 в „З діяльности у Смокі Лейк" є написано — пані Паливода сказала кінцеве слово — має бути пані **Півовар сказала кінцеве слово.**

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ГЕМИЛТОН, ОНТ.
Відділ ім. Калина

Річні збори відділу Калина відбулись 1-го грудня 1964 р. Членки заряду здали звіти діяльности та відбувся вибір заряду на новий 1965 рік.

За рік відбулось 10 місячних зборів. Членки приготовили чайне прийняття, улаштували випродаж уживаних речей, приготовили снідання для шкільних дітей і молоді СУМК після Св. Причастя, приготовили спільне свячене, мали випродаж домашнього печива і взяли участь в громадському базарі.

На Великдень членки приготовляють паску для хворих у шпиталях і відвідують їх. Пані Прокват вишила український народний стрій для ляльки і подарувала цю ляльку від товариства до філії музею в Торонто.

Наш відділ в минулім році мав приходу $733.70, розходу було — 641.28, в касі осталось 92.42. Т-во дало на місцеву церкву 175.00, на будову української школи — 100 дол., на журнал „Промінь" — 5 дол., на орг. фонд Союзу — 5 дол., пров. фонд 5 дол. Т-во опікується молодшим відділом СУМК.

Заряд т-ва на 1965 рік: голова — І. Серватяк, заст. голови — А. Корній, рек. секретарка — О. Вінґерак, касієрка — О. Дробот, референтки: „Променя" — Р. Самець, освітної праці — Г. Липка. Контрольна комісія — Д. Фастрига.

Олена Вінґерак, секр.

ІТОНІЯ-КІНДЕРСЛЕЙ
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори товариства відбулися 7 березня у церковній залі. Предсідницею зборів була Ґеня Бойчук, а секретркою Олена Гуменна. Голова Анна Охрей подякувала членкам, як і прихильницям за співпрацю в минулім році.

Тому, що була така важка зима, і членкині мешкають далеко одна від другої, відбулось лише 5 місячних зборів. Товариство видавало обіди по кожнім Богослуженню. На свято Анни товариство вручило подарунки своїм членкиням Аннам; приготовляло Різдвяні пачки дітям недільної школи; улаштувало бінго, День Матері маленьким концертом, висилає квіти квіти та картки побажання до хворих в шпиталях як також комітет відвідує хворих. Членки видали похоронний обід, відбулося 2 чаї і випродажі домашнього печива, як і також т-во займалося фільмою пані Яндової.

Заряд на 1965-тий рік: голова — Анна Охрей, заст. голови — Анастазія Биць, секретарка — Олена Гуменна, касієрка — Ґеня Бойчук. Комітет хворих — Марія Гуменна і Анастазія Биць. Контрольна комісія — Софія Літовська, Марія Гуменна і Анна Стасюк.

Олена Гуменна

ІНСІНҐЕР, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори т-ва відбулися 7-го грудня 1964 р. в домі Василини Максимчук. Збори відкрила бувша голова Настасія Молдован молитвою. Членки заряду здали діяльности т-ва.

За рік відбулось 10 місячних зборів, 1 храмовий обід, 1 базар, 2 бінго, 2 випродажі домашнього печива. Членки, разом з членами церковного заряду ходили колядувати та багато іншої праці виконують для церкви.

На зборах відбувся вибір заряду на 1965 р., до якого увійшли такі особи: голова — Катерина Гнатюк, заступ. голови — Настасія Молдован, рекорд. секретарка — Параскевія Костащук, касієрка — Софія Николаїв, відвідування хворих — Василина Козак і Софія Николаїв. Контрольна комісія — Ліна Кирилюк. Василина Козак, пані Хриптул — прес. референтка. Господині — Катерина Зукан і Савеля Копан. Сестрищі — Домка Руснак, Василина Максимюк.

Параскевія Копан

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.
Відділ Доньки України

Річні збори т-ва відбулися 18 го грудня 1964 року в залі Лорна Дун ресторані.

За рік відбулися 8 зборів, 3 засідань заряду і комітетів. Один культ.-осв. вечерок, роковини Лесі Українки і героїнь Ольги Басараб і Олени Теліги.

Наше тов. протягом року улаштувало такі імпрези: Весняний чай, показ роблення капелюхів, репортаж членки про подорож по Европі. Дня 5-го і 6-го грудня святкували 20-ті роковини свого заснування, на яких була гостем-промовцем домініяльна голова Союзу А. Токарик.

Членки ходили колядувати. Тов. подарувало книжки до Онт. Госпіталі і Мандрівної бібліотеки та до двох місцевих бібліотек. Передплачуємо „Український Голос" і журнал „Промінь" до Онтеріо Госпітал.

Співпрацюємо з місцевим відділом К.У.К. Наші членки є в заряді і помагають у таких підприємствах. У грошевій збірці на вулицях (Тег дей), пікнік, українській виставі при Лейкгед, „ексебішон", помагають у курсах вишивання, влаштували виставу на Національний Виступ в Лейкгед Каледж, яка викликала широке зацікавлення серед ріжної публики. Членки організували вечір і доповідь пані І. Пеленської.

Дві членки навчають у недільній школі, а одна керує хором.

Відділ належить до місцевої Жіночої Ради і Тов. Поборювання недуги рака, в якім має представниць і бере участь в засіданнях.

Заряд т-ва на 1965 рік: голова — добр. К. Пахолків, заст. голови — Олеся Венґер, рек. секр. — Ольга Ковальчук, касієрка — Ольга Михайлишин. Контрольна комісія — Анна Пуляк, комітет — культ.-освіт. — А. Стасів, мистецький — О. Венґер, програмовий — Е. Шелепюк, хворих — О. Михайлишин.

О. Ковальчук, рек. секр.

ВОТЕРФОРД. ОНТ.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори т-ва відбулися 3 січня, 1965 р. в церковній залі. Уступаюча голова, пані Щербань відкрила збори. о. Ґліцький провів молитву. Предсідницею зборів була П. Залуцька, В. Бунт і О. Андрушко секретарювали.

Звіти з діяльности т-ва здавали членки заряду: За рік відбулось 9 місячних зборів, 2 засідань. Товариство, разом з громадою відбуло Йорданську Вечерю для членів і їх родин. Спільне свячене і пущення, улаштували забаву, Свято Лесі Українки. Членки занимались збіркою на Великодні квіти до церкви, розпродажжю Великодного печива, зробили і розіграли ковдру, приготовили вечерю для Лайонс Клаб і на храмове свято, один базар, збір речей на весняний базар громади. На запро-

шення Т-ва Університетських Жінок з Симко брали участь у їхнім вечерку, писали писанки і пекли Великодне печиво.

Товариство покупило нові меблі до парафіяльної хати і докупили ще більше посуду до громадської кухні.

Товариство адоптувало одного пацієнта зо старечого дому, якому купують малі подарунки на Різдво і на день уродин.

Т-во щорічно купує подарунки для дітей рідної та недільної школи на Різдво, членкині тов. навчають у недільній школі.

Фінансовий звіт: приходи в 1964 р. 1,403.69, розходи в 1964 р. 1,116.10, осталось в касі 287.59.

Заряд на рік 1965: голова — Р. Галик, заст. голови — П. Щербань, рек. секр. — П. Залуцка, фінансова секр. — В. Бунт, касієрка — Р. Свідоровіч. Господині — А. Андрушко і М. Лазарук. Контрольорки — А. Ткачук, О. Андрушко і С. Галик.

П. Залуцка, секр.

ГЕФОРД, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Річна діяльність нашого т-ва починається в грудні по відбутих річних зборах. І так заходом відділу відбувся свято-Миколаївський концерт для дітей недільної школи. Під час Різдва членки їздили з колядою і щедрівкою в місті і на фармах.

В роковини патронки Ольги Басараб, т-во взяло участь у Панахиді та приготовило відповідну програму і чай, улаштувало також свято Героїнь товариськими сходинами. Спільно з церковною громадою відбулось пущення. В квітні, заходом т-ва відбувся весняний чай, продаж великодного печива і писанок. По Великодні приготовили спільне свячене та відвідували з писанкою хворих у шпиталі. На храмове свято, яке припадає на Зелені Свята членки приготовили і видали обід для громади. В м. липні членки улаштували пікнік для дітей недільної школи на закінчення шкільного року, а восені відбули базар спільно з церковною громадою. В листопаді т-во святкувало свій ювілей 35-ліття (опис ювілею в ч. 7). Т-во зложило вінок на могилу поляглих. За рік т-во приготовило 7 похоронних обідів, 7 місячних зборів і 3 надзвичайних зборів.

Річні збори т-ва відбулись 13 грудня 1964 р. Звіти з діяльности здавали: голова — пані П. Барабаш, касієрка — О. Андрущак, господині — пані Д. Ґрамяк, добр. праці — пані П. Сулятицька. „Променя" — добр. Г. Зузак, контрольна комісія — пані О. Михайлюк.

Фінансовий звіт — з року 1963 осталось у касі $928.01, приходи в 1964 р. — $1,082.17, розходи — $1,338.70, в касі осталось $1,481.01. Т-во передало на церкву — $611.20, Колєґію св. Андрея — $100.00, на прес. фонд „Променя" — $10.00 і орг. фонд Союзу $10.00. Спільно з відділом у Редфілд т-во придбало господарські речі до параф. хати і церкви.

Заряд т-ва на 1965 р.: Голова — Параска Барабаш, заст. голови — Михалина Гавриш і Савеля Гарах, секретарка рекордова — Марія Д. Калин, заст. секретарки — добр. Г. Зузак, касієрка — Ольга Андрущак, референтки: журнала „Промінь" — добр. Г. Зузак, молодшого СУМК — Ольга Андрущак, добр. праці — Марія Возьна і П. Сулятницька, господинь — Доня Ґрамяк (подаємо лише одно імя, є 8) комітет матерів — Єленка Лазарович, недільної школи — О. Андрущак. Контрольна комісія — добр. Г. Зузак, Олеся Михайлюк, Михайлина Гавриш.

Марія Д. Калин, секр.

РОЗБУРН, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жін. т-ва відбулися 10 січня 1965 р. в домі пані Анни Стронк. Збори відкрила голова, пані Анна Бельбас. Предсідницею зборів була Михалина Чвалюк, (окружна представниця Союзу з Мензі), секретаркою Домка Українець. Звіти діяльности здали членки заряду.

Протягом року вдбулись місячні або двомісячні збори. Товариськими сходинами вшановано роковини Шевченка, а опісля в травні День Матері, на якім пані Мих. Чвалюк з Менмала доповідь. Членки т-ва приготовили гостинну весільну вечерю для доктора Митра Танасійчука і його молодої дружини, а наступного дня обід для його гостей і родини. Т-во дало перекуску для аматорів з Мензі й улаштувало чайне прийняття для голови Союзу Українок Канади — Анни Токарик. Членки приготовили вечерю на День Подяки, де Службу Божу відправляв Всеч. о. Мельник. По вечері відбулась концертова програма з нагоди Свята Книжки під управою Мих. Чвалюк з Мензі — Овкборн.

Фінансовий звіт: Приходів у 1963 році було — $457.27, розходи — 258.59, в касі осталось — 178.59.

Заряд т-ва на 1965 рік: голова — Анна Бельбас, заст. голови — Єлена Семенюк, касієрка — Катерина Бельбас, рекорд. секретарка — Марія Коник, фінансова секретарка — Настя Кузенко. Контрольна комісія — Анна Кармазенюк і Марина П'яста. Господині — Єлена Семенюк, Марія Коник і Анна Стрілецька, відвідування хворих — Марія Коник.

Членки відділу оцінюють поради і вказівки окружної референтки Союзу пані Мих. Чвалюк, добр. о. Мельників з Овкбурн. В нашім т-ві гуртуються членки з двох церковних громад — Ґлен Елмо і Розбурн.

Вітаємо журнал „Промінь" у його 5-ліття та бажаємо найкращих успіхів.

Марія Коник, секр.

ВЕРНОН, Б. К.
Відділ ім. св. Ольги

Річні збори т-ва відбулись 10 грудня 1964 р. Представницею зборів була пані Марія Михайлюк, секретаркою Настуня Микитюк.

Протягом 1964 року т-во відбуло 10 місячних зборів і 8 засідань заряду. Заходами товариства улаштовано 2 випродажі домашнього печива, 3 вечорки писання писанок, свято День Матері, Йорданська Свята Вечеря, спільне свячене, обід на візитацію владики Андрея й обід на храм нашої громади, взяли участь у церковному пікнікові і видали дві базарові вечері. Членкині т-ва приготовили вечерю на карнавал, один похоронний обід та дві перекуски. Заходами т-ва улаштовано концертову програму і чайне прийняття на Свято Книжки, освітній вечерок на роковини Лесі Українки і чайне прийняття з нагоди гостини голови Союзу Українок Канади Анни Токарик.

Жіноче т-во опікується українською і недільною школою, входить у члени місцевої Жіночої Ради та працює при Українськім Народнім Домі. Членки ходили колядувати на церкву, старші сестриці держать порядок у церкві. Т-во передало на церкву $1,280.19, до Нар. Дому — $25.00, на журнал „Промінь" 10 дол. на ор. фонд Союзу 20 дол. дали також жертви на пров. фонд Юнайтет

Апіл, Червоний Хрест, поборювання недуги рака.

Фінансовий звіт: з року 1963 осталось $928.89, приходи в 1964 р. — $1,943.17, розходи — $2,423.49, осталось у касі — $448.87.

Заряд т-ва на 1965 р.: голова — Калина Винничук, заст. голови — Марія Михайлюк, секр. рекорд. Ксеня Ханасик, заст. секретарки — Катерина Лащук, фінанс. секр. — Дарина Павлишин, касієрка — Павліна Кіндрачук.

Ксеня Ханасик, секр.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори нашого відділу, який льокується при Українськім Народнім Домі відбулись 3-го січня 1965 р. Звіти з річної діяльности т-ва здавали членки заряду. За рік відбулись 10 місячних зборів і одні надзвичайні.

Заходами т-ва відбулось 2 пущення, приймали гостей варениками (пироги), членки приготовили й видали 5 весільних обідів, 3 бенкети й одну похоронну перекуску. Спільно з церковною громадою членки ходили колядувати, брали участь у міжнароднім чаю, продажі печива й увесь дохід повернула в користь організації, що опікується мало-розвиненими дітьми, дали поміч Червоному Хрестові, помагали відділові О. Пчілки при церкві з осінною вечерою і пущенням. Т-во улаштувало свято День Матері, академію українських письменниць — Лесі Українки й Ольги Кобилянської та свято українських героїнь — Олени Теліги й Ольги Басарабової, членки брали участь у концертовій програмі на роковини Шевченка. Т-во передплачує „Промінь" до місцевого шпиталю, відвідуємо хворих, зложили датку на стипендійний фонд і піддержуємо фінансово наш Український Народний Дім.

Фінансовий звіт: приходу за рік 1964 було $1,553.35, з попереднього року осталось 278.34, розходи в 1964 році — $1,403.43. В банку осталось $428.26.

Заряд т-ва на 1965 рік: голова — Павліна Лютик, заст. голови — Марія Войтюк, секретарка — Марія Тимофійчук, заст. секретарки — Савеля Ткачук, касієрка — Харитина Саранчук. Господині — Харитина Саранчук і Ганна Файко. Контрольна комісія — Савеля Ткачук і Ганна Файко.

Марія Тимофійчук, секр.

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.
Відділ ім. Кн. Ольги

Річні збори т-ва відбулися 10-го грудня, 1964 р. в церковній залі.

Председницею зборів була В. Бартко, а секретаркою пані П. Кіндрачук. Звіт діяльности здала голова пані І. Бальон і подякувала членкам за добру кооперацію.

Товариство начислює 69 членок, а 8 нових членок вписалося. Протягом року т-во мало 11 місячних зборів і перечитано 10 обіжників. Приготовлено 3 святочних обідів, спільне свячене, храм і День Подяки, вечерю під час пущення, обід на з'їзд Інституту, поминальний обід, три весільних вечері, шість похоронних перекусок, такі — пані Янда висвітлювала фільму„ фільму недуги рака, вечерок Лесі Українки, і гостина Владики Бориса. Відбулось 6 вечорків вишивання, випродаж великодного печива.

Членки ходили щедрувати, ушанували 4 членки, що були оснувательками нашого товариства — пані: Жд. Піт, М. Дах, Л. Зюбрак та А. Стадник. Вручено їм відзнаку, грамоту і квіти.

Жіноче т-во опікується рідною школою. Приготуванням Різдвяних подарунків, які були вручені дітям на концерті св. Миколая. Гурток жінок подав сніданок дітям після святого Причасті. Членки навчають дітей в недільній школі. Комітет для відвідин хворих постійно відвідує хворих у шпиталях. Посилає квіти до шпиталів. Товариство дбає про прикрасу церкви через свій церковний комітет сестриць. Вишили ковдру до Червоного Хреста. Жертвували на Інститут Могили в Саскатуні. І дали запомогу родині, що потерпіла від пожару. Т-во помагає церковному зарядові.

Фінансовий звіт: з року 1963 осталося в касі — 274.96, прихід в 1964 р. — 3,594.76, розходи в 1964 р. — 3,193.00, разом в касі осталося — 676.72.

Заряд т-ва на 1965 р. голова — І. Панчук, заст. голови — В. Сопотик, рек. секретарка — П. Кіндрачук, кор. секр. — М. Пиклик, касієрка — Т. Боднар. Контрольна комісія — Д. Гринюк, Н. Мантика, А. Злипко. Референтки: Освіти — А. Злипко, П. Дарчук, В. Сопотик, реф. журнала — П. Дарчук.

Сестриці — А. Фучко, М. Настюк і Н. Гринюк. Ком. мистецтва — Ф. Марусяк, В. Романович, рідної школи — Д. Никифорик, В. Романович, української школи (учителі) — о. і добр. Туржанські і пані Олексин. Недільна школа — учительки — пані Олексин, добр. Туржанська, пані Пиклик і панна Маруся Голяк. Червоний Хрест — пані І. Панчук, ком. хворих — Д. Гринюк, А. Фучко. Господині — Г. Богач, Ф. Будник, Н. Гринюк і М. Репак.

М. Пиклик, секр.

ВОДІНА, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори т-ва відбулись 13-го грудня, 1964 р. в залі під церквою. Збори відкрила голова т-ва Анна Кулик спільною молитвою та була председницею, секретарювала Домна Марцишин. Секретарка прочитала звіт з попередніх зборів і дала звіт діяльности за минулий рік. Звіт фінансовий дала касієрка — Люся Сирник.

Діяльність т-ва: відбулось 7 місячних зборів і одно засідання. Членки приготовили два обіди — один на храм нашої парафії, а другий на окружний з'їзд Інституту. П. Могили, помогли видати одну весільну вечерю, улаштували пущення і одно бінго. Членки також приготовляли полуденок по кожній відправі у нашій церкві. До т-ва вписалось 2 нових членки. Для хворих т-во вислало картки побажань та виконували іншу господарську працю коло церкви. У нас є українська і недільна школа, в якій навчання веде пані Люся Сирник а їй помагають Зоня Лемко і Славка Марцишин. До школи вчащає 20 дітей.

Фінансовий звіт — у банку з попереднього року осталось $657.07, приходи в 1964 р. — $582.50, розходи — $114.20, до церкви т-во передало $500.00, в касі осталось — $625.37.

Заряд т-ва на 1965 р.: голова — Анна Кулик, заст. голови — Марта Ситко, секретарка — Домна Марцишин, касієрка — Люся Сирник, сестриці до церкви — Марта Ситко, пані Джус, господині — пані Лемко, А. Савчук, пані Бобрик, пані Джус. Контрольну комісію т-во назначує перед річними зборами.

Домна Марцишин, секр.

ВИКАЗ ЮВІЛЕЙНИХ ПОЖЕРТВ

Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун, Саск. — $125.00
На імпрезі, присвяченій 5-літтю „Променя", що її влаштував відділ ім. Кн. Ольги в Торонто, з переведеної лісти пожертв зложили слідуючі: по $5.00: А. Сологуб, Кулик, А. Чулій. По $2.00: А. Романко, М. Деркач, Т. Тутчак, А. Євчук, М. Козак, П. Радчинська, В. Китляр (Ґрендв'ю, Ман.), Ю. Сулима, д-р З. Плітас, М. Дубинчук. По $1.00: Д-р Г. Янішевська, добр. А. Ференсів, добр. М. Фотій, М. Дарманська, о. Ференсів, Т. Беуш, А. Чумак, А. Федун, Ст. Григоряк, М. Ґужда, Є. Боднар, С. Іваницька, М. Антонишин, Хр. Чатов, М. Савченко, М. Михайлюк, Ю. Ганчарик, М. Квас, П. Яніцька, А. Романко, Д. Тилюк, Д. Ґураль, А. Бойчук (Венкувер), М. Колодій, М. Мудра, К. Ґутій, А. Гунькевич, Єв. Оробець, З. Гречка, Ю. Гусак, Н. Кузій, М. Божик, М. Фролова, Д. Гетьманчук, М. Материн, П. Неліпа, В. Лавринюк, д-р О. Вишиван, Л. Килимник, П. Ясінська, А. Бойко. По 50 ц.: П. Мощук.

Із збірки на чайнім прийняттю в домі пані Гаєвської, (опис чаю і пожертв буде подано окремо) Торонто, доручила пані Н. Л. Когуська — 56.50
Відділ ім. О. Басарабової — Форт Вілліям, Онт. — 25.00
Пан І. Ґ. Присько — Норт Бей, Онт. на нев'янучий вінок дружини бл. п. Олександри Присько — 25.00
Відділ ім. Л. Українки — Овкборн, Ман. — 25.00
Пані Анна Граблюк — Торонто — 25.00
Відділ ім. Калина — Гемилтон, Онт. — 15.00
Відділ ім. св. Анни — Форт Френсес, Онт. — 10.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Волей, Б. К. — 10.00
Пані Марія Ткачук — Саскатун, Саск. — 10.00
Пані Марія Богдан — Венкувер — 10.00
Пані Марія Пелепак — Стовні Крік, Онт. — 10.00
Пані Марія Юрків — Микадо, Саск. — 6.50
Пані Марія Яременко — Кемсек, Саск. — 6.50
Пан С. Ємчук — Содборі, Онт. — 5.00
Відділ ім. О. Басарабової — Ватсон, Саск., на нев'янучий вінок бл. п. Орисі Ґайовської — 5.00
Відділ ім. Л. Українки — Ґорлиц, Саск. — 5.00
Добр. П. Федак — Гемилтон, Онт. — 5.00
Пані Олена Зубчинська — Лашін, Кве. — 5.00
Пані П. Стадник — Торонто — 5.00
Пані А. Пограничина — Ніягара Фалс, Онт. на нев'янучий вінок бл.п. О. Присько — 5.00
Пані Розалія Гуцуляк — Ендру, Алта. — 5.00
Пані Т. Синьків — Ґарленд, Ман. — 3.00
Пані І. В. Іванишин — Мидов Лейк, Саск. — 3.00
Пані Софія Слюсаренко — Венкувер, Б. К. — 3.00
Добр. Леся Удод — Шіго, Саск. — 3.00
Пані Наталія Духній — Винтерборн, Алта. — 2.50
Пані Анастасія Микитюк — Вернон, Б. К. — 2.00
Добр. О. Сацевич — Венкувер, Б. К. — 2.00
Пані М. Ґузиляк — Монтреал — 2.00
Пані К. Процишин — Йорктон, Саск. — 2.00

По $1.50: М. Павлюк — Саскатун; Є. Василів — Бюкенен, Саск.; Відділ ім. Л. Українки — Стирджис, Саск.; О. Сабара — Вінніпег; М. Маркуш — Монтреал; В. Катеринич — Саскатун; А. Гуменна — Едмонтон; А. Присяжна — Вірдейл, Саск.; Марія Климашко — Бенкенд, Саск.; К. Василишин — Бімзвил, Онт.; Іван Макух — Драйден, Онт.; А. Стрільчук — Торонто.

РІЧНІ ЗБОРИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Форт Вілляім і Порт Артур

Річні Збори Комітету відбулись 6 березня 1965 р. в Лорта Лун ресторані. Звіти діяльности членок заряду виказали слідуючу працю:

Відділ взяв участь у справі Двокультурности і Двомовности і в пров. економічній конференції для жінок; улаштовано виставу українського народного мистецтва під час відкриття університетського центру у Лейкгеді, взяв участь в чаєві Серебял Палси Кавнсил, допоміг місцевому КУК влаштувати пікнік та поміг з членками у „Тег Дей".

Відділ вислав 2 делегатки на роковини 150-ліття Шевченка у Вінніпезі і на 24-ту річницю нашого відділу улаштував вечерю, на якій гостем промовцем був сенатор П. Юзик. Заходом відділу відбулись „Вишивані вечорниці", членки виступали на телевізії з українськими вишивками та писанками, мали висвітлювання знимок з поїздки по Україні, дали виставку вишивок для Лейкгед „ексебишону", дали стипендію до Музичного Фестивалю Північно-Західнього Онтаріо та грошевий даток на видання творів Л. Українки в англійській мові, продавали „цеголки" на сплату Дому КУК, закупили і подарували до бібліотек примірники „Антології" і „Кобзаря". Для фінансових потреб улаштував відділ базар.

Зліва направо пані: М. Дудка, Ал. Тацюн, М. Процюк, Є. Шелепюк, А. Стахів.

Заряд Комітету на 1965 р. пані: Михайлина Процик — голова, Александра Тацюн — уступ. голова, Анастасія Ландяк — 1-ша заст. голови, Ольга Михалишин — 2-га заст. голови, Єлисавета Шелепюк, рекорд. секретарка, Іванна Марціновська, Мендик — касієрка, членки управи — Ольга Савчук і Марія Бомак. Контр. комісія — Роз. Баран, Павліна Кузик, Марія Сторожук.

Є. Шелепюк, секр.

КИТИЦЮ ТРОЯНД НА СВІЖУ МОГИЛУ ОЛЕКСАНДРІ ПРИСЬКО

Хочеться схилитись і положити велику китицю червоних троянд на свіжу могилу бл. п. Олександри Присько, бо скромна в житті, а велика у своїх тихих ділах. Так передчасно відійшла вона від своєї родини, від нас усіх тих, що її любили і прорідло ще одно місце в рядах організації Союзу Українок Канади. Серцева недуга перетяла нитку її радісного життя.. Покинула Олександра Присько цей світ 13 червня 1965 р. в Норт Бей, Онт. в розквіті життя, де прожила як люблена дружина і мати.

Народилась бл. п. Олександра, з дому Кляцьківська, 1906 року в Західній Україні, в містечку Збаражі, де й закінчила середню школу. До Канади приїхала 1927 року до міста Едмонтону. 1929 року вийшла заміж за Івана Присько. Будучи ідейною українкою, включилась в громадську працю всюди де лише життєві дороги зупиняли їх. Бо ось бачимо її в 1934 році на пості голови жіночого т-ва в Дервент, Алта, в церковнім і світським хорі, в аматорськім гуртку. Була одною з провідних жінок в початковій праці на місцях.

В 1945 році родина Приських залишає захід і переїжджає до місцевості Наяґара ан де Лейк, Онт. поблизу Ст. Кетеринс, де набувають власний готель, але й там Олександра Присько не перестає цікавитись громадським життям включившись в працю в Ст. Кетерінс. В 1949 році п-во Присько стають власниками великого готелю в Норт Бей, де покійна прожила до останніх днів свого трудолюбивого життя. Замешкавши в Норт Бей, бл. п. Олександра стає безпосередною членкою Союзу Українок Канади, складає пожертви на організаційні потреби та жертвуючі на народні потреби взагалі. Від появи першого числа журнала „Промінь" була його передплатницею та дарувала передплати для своїх друзів.

Залишила бл. п. Олександра в глибокім смутку свого мужа Івана, синів Володимира (одружений) і Нестора, сестру Софію Садову у Бурлінгтоні і стареньку матір в Україні.

Величавий похорон відбувся в четвер 17-го червня в Гемилтоні, куди було перевезено тіло з Норт Бей. Похоронні відправи, як в похоронних заведеннях в обох

Олександра Присько.

містах, так і в Українській Греко-Православній Церкві св. Володимира в Гемилтоні відслужив Всеч. Прот. Ф. Федак. На похорон прибули численно друзі та сельчани покійної. Спочила далеко від рідної землі ідейна громадянка, любляча дружина і мати.

В память своєї пок. дружини Олександри і матері п. Іван Присько і сини — Володимир та Нестор зложили на фонд „Променя" 25 дол., 100 дол. на церкву і 15 дол. на „Український Голос".

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Олександри Присько, складаю 5 дол. на ювілейний фонд „Променя", а родині шлю сердечне співчуття.

Анастасія Погранична, Наяґара Фалс, Онт.

На невянучий вінок складаємо нашій дорогій членці і щирій працівниці, Товариства — бл. п. Павліні Цвик, яка по тяжкій недузі упокоїлася 8-го квітня, 1964 року.

Відділ ім. Ольги Кобилянської у Саскатуні складає 10 дол. на невянучий вінок — на фонд „Променя.

Лідія Боднарчук

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ ЖУРНАЛА

Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки при українській православній церкві св. Михаїла в Брентфорді улаштував сходини присвячені пятиріччю журнала „Промінь". Імпреза відбулась 6-го червня 1965 р. в неділю по полудні і завдяки добрій співпраці членок відділу і членів церкви, принесла добрі успіхи. На сходини прибула — голова Союзу Українок Канади п. Токарик з Гемилтону. Секретарка відділу п. Іванець, у своїм вступнім слові, привітала приявних, пояснила значення сходин та закликлаа членок, щоб щиро і завзято брали участь в кампанії, щоб збудувати тривалий фінансовий фундамент, на якому видавання журналу було б забезпечене. Програма була збагачена привітом голови Союзу Українок. Вона ствердила головні цілі журнала та оцінила працю членок по відділах для його поширення. Доповідь про журнал виголосила добр. Тріска, вона сказала, що з появою журнала сповнилася довголітня мрія організації Союзу Українок, навела образець в загальних рямках, який повинен бути „Промінь". На закінчення п. Бурдейна, голова відділу, сказала, що журнал сповняє і виконує своє правдиве завдання і здобуває загальне признання. Вкінці подякувала всім присутнім за участь у сходинах і побажала від відділу ім. Лесі Українки як найкращих успіхів на будуче.

На закінчення була подана перекуска, під час якої зроблено збірку, яка принесла на видавничий фонд „Променя" $35.50 (Проголошено в ч. 7 „Променя"). Після живої дискусії присутні розійшлися з повним задоволенням, що поклали свою цеголку до матеріяльної і моральної розбудови журнала „Промінь".

Марія Іванець, рек. секретарка

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ВИСОКОПОВАЖАНА ПАНІ РЕДАКТОРКА!

Дуже часто закидають нам жінкам, що ми ведемо неправильне харчування і тому передвчасно відходять від нас дорогі нам особи.

Мужчини твердять що ми не достосовуємо кухні до їх віку, перегодовуємо їх стравами шкідливими для здоров'я, та ведемо до грубінню тіла а з тим і ослаблення серця.

Деякі страви, які подаються у жіночих журналах й просто застрашаючи для старших людей: кілограми масла, багато яєць, повної сметани або інших товщів, зовсім не годяться з вказівками лікарів для збереження здоров'я і довшого віку, людини, особливо у старшому віці.

Ці власне розмови спонукали мене звернутися до Вас з проханням прохати досвідчених куховарок, що подають приписи різних страв, аби вони були добрими — взяли під розвагу наше прохання та подавати страви для людей старшого віку.

В надії, що моє прохання буде взяте під розвагу.

Одна з Ваших сталих читачок журналу.

Н. Бачинська, Клівленд, Ог.

Пиріжки з курячим мясом

Приготовити дріжджеве тісто як на хліб. Коли тісто виросте, брати по кавальчику тіста (величини малого яйця) розтягнути в руках і наповняти начинкою зліплюючи береги до купи. Пиріжки мають бути подовгасті. Складати пиріжки з рідка на вимащену форму, посмарувати кожний топленим маслом або іншим товщем і поставити в тепле місце, щоб підросли. Пекти в мірно теплій печі. Подавати пиріжки теплими як закуску, або до зупи.

Начинка до пиріжків

1 цибуля (середної величини), 3 ложки масла, 1½ ложки муки, 6 ложок квасної сметани, 3 горнятка меленого звареного курячого мяса, сіль і перець до смаку.

Усмажити дрібно посічену цибулю на маслі. Додати муку й трохи присмажити. Розправити квасною сметаною і заварити. Додати куряче мясо і все разом добре вимішати. Заправити до смаку.

Салата з огірків

1 огірок, сердечка з зеленої салати, 2 помідори, 2 варені яйця, 1 ложечка січеного кропу, оливи й оцту до смаку.

Обібрати огірок і покраяти в тонкі скибки. Зладити поливу з оливи, оцту, соли й перцю. Хто не зносить оцту, може заступити його цитриною. Цією поливкою полляти огірок і сердечка з салати, вийняти з рідини і уложити на полумиску, як слідує: по середині огірок, кругом обложити на переміну сердечками з салати і скибками помідорів. Зверху прибрати скибками варених яєць і посипати січеним кропом.

Книдлі зі сливками

4 горнятки вареної м'ятої картоплі, 2 горнятки муки, 1 яйце, 1 ложка молока, 1 ложечка соли, сині сливки, приблизно 1 фунт, цукор, ½ фунта масла, 4 ложки тертої булки.

Змішати картоплю з мукою, додати яйце, молоко і сіль. Замісити тісто, але довго не вимішувати. Тісто має бути вільне і липке. Виложити тісто на стільницю, добре підсипану мукою, і виробити довгий валок. Покраяти на невеличкі кусники.

Приготовити сливки; помити, обсушити на стирці, розкраяти уважно один бік сливки і вийняти кістку, уважаючи при тім, щоб сливка трималася ціла. У серединку сливки дати трохи цукру, стулити разом і загорнути в розплесканий кусник тіста, зліплюючи добре береги.

Варити в кипячій посоленій воді по кілька книдлів нараз. Коли книдлі спливуть на верх і вже готові, вийняти на ситко, а відтак дати до столової мищини, помастити топленим маслом, а верх посипати цукром і тертою булкою, зарумяненою в маслі. Подавати гарячими на стіл. Картоплеве тісто дає ніжні, мякі книдлі.

Квашені огірки

До дво-квартового слоїка кинути на спід трошки кропу, часнику, кусок моркви і вибраного коріння: 2-3 листки бібкових, 3-4 зерен англійського перцю, 3-4 гвоздики, і накінець ложечьку цілої гірчиці.

Відтак наложити огірків аж під верх. Наверха дати 2 столові ложки соли, 2 ложки жовтого цукру. Опісля окремо заварити оцет з водою, на кожних 4 горнят води дати одно горня чистого оцту і тим кипятком наливати слоїки аж поверх і прикрити трохи кропом, добре закрутити і поставити в котел (бойлер) в теплу воду. Вода має сягати аж по закрутки. Воду треба підогріти, щоб була гаряча, але не має кіпіти і коли огірки в слоїках пожовкнуть, зараз їх вибрати, ще раз поправити закрутки на тісно і коли остигнуть винести в холодне місце. Ці огірки все крухкі, смачні і ніколи не тратять смаку свіжости.

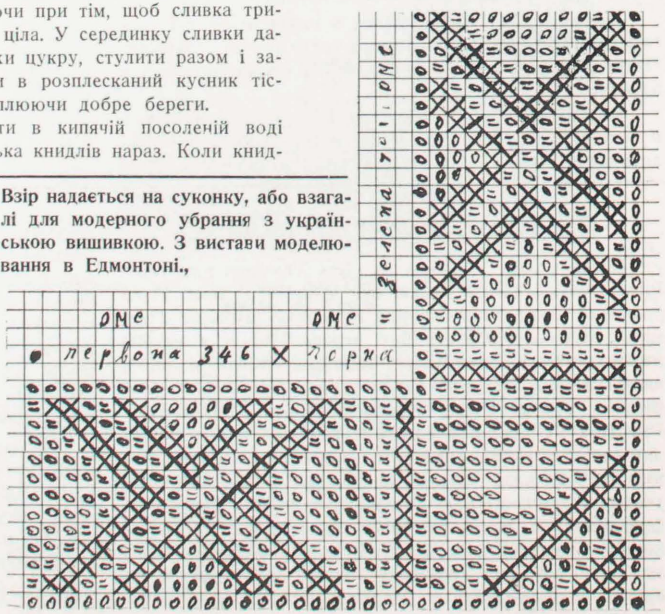

Взір надається на суконку, або взагалі для модерного убрання з українською вишивкою. З вистави моделювання в Едмонтоні.,

ПРИВІТИ І ПОБАЖАННЯ ЖУРНАЛОВІ У ЙОГО 5-ЛІТТЯ

Хвальна Редакціе!

Ось вже пятиліття нашого журнала „Промінь". А ще, здається, так недавно це було, коли перший раз на з'їзді Союзу Українок Канади 1958-го року в Едмонтоні перепущено резолюцію видавати журнал.

Пригадалися мені всі турботи і старання на початках побудови „Променя". Я маю велике задоволення з цього, що діло це почалося за мойого головування у центральній управі Союзу Українок. Перед очима з'являються різні картичи з того часу, а найясніше бачу перше число нашого довгоочікуваного журнала з прекрасною відзнакою смолоскипом. Сьогодні вже тих чисел назбиралося чимало, а все завдяки невтомній праці гуртові членок.

Сьогодні я маю велику приємність подякувати усім тим членкам, що на початку так щиро з найкращим довірям до тодішньої централі причинилася до збудування основних підвалин журнала.

Хай же друге п'ятиліття буде ще кращим, а журнал наш хай стане культурно-освітним світильником кожній нашій членці С.У.К. та всім українкам розкиданим по цілому світі.

З почуттям обов'язку і надалі щиро піддержувати „Промінь", висилаю 10 дол. на пресовий фонд журнала з нагоди його ювілею.

Софія Василишин, Едмонтон

З нагоди 5-тих роковин журнала „Промінь" наш відділ ім. св. Ольги у Вернон, Б. К. улаштував чайне прийняття на 6 червня 1965 р. Присутні зложили 15 дол. на ювілейний дар журналові „Промінь".

Наші членки високі оцінюють добрий і повчаючий зміст журнала. Щиро і сердечно вітаємо редакторку Наталю Когуську та інших співробітниць, бажаємо нашим працівницям пера кріпкого здоров'я та витривалости продовжувати й надалі цю так цінну працю.

Гафія Лучак, реф.

Щойно вийшла з друку НОВА КНИЖКА

БАТЬКИ і ДІТИ

Тоні Горохович

— Видання Союзу Українок Канади.
— Рекомендуємо цю книжку кожному українському домові.
— Книжка цінна своїм змістом.
— Авторка розглядає питання виховання української молоді, означує ролю батьків у виховальній праці дома, в громаді, в суспільстві.

Стор. 136. **Ціна — $1.50**

Замовлення висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamiltn, Ont.

Пересилаю від нашого Відділу СУК ім. Олени Пчілки в Йорктоні банковий чек на суму 10 дол. на ювілейний фонд „Променя", з нагоди його 5-ліття.

Цею дорогою висловлюємо шановній нашій Редакторці Наталі Когуській та іншим співробітникам журнала наші найщиріші побажання кріпких сил та ще кращих успіхів на будуче. Хай наш журнал „Промінь" стоїть дальше кріпко на сторожі нашої культури й освіти та своїми промінням освічує кожне українське серце.

Ольга Бойчук

На ювілейний дар нашого цінного журнала „Промінь засилаємо 29 дол. Ці гроші були зібрані на вечірці в домі п-ва В. Г. Перепелюків у Флін Флоні, Ман. 11-го травня ц. р. На цю ціль п. Василь Перепелюк подарував мужеський ручний годинник, були розпродані квитки, відбулась розігравка та „бінго". Пан Василь Перепелюк, дякував Богу, краще почувається після хвороби, що його була навістила. В імени учасників цього вечорка бажаємо йому довгого віку, доброго здоров'я і всього добра, бо багато добрих діл виконує він для свого народу.

Шлемо наші найкращі побажання журналові „Промінь". Хай він і надалі освічує своїм промінням кожну українську матір патріотку. Багато в нім добрих вказівок, примірів, що такі дорогі для нас.

За відділ Доньки України

Є. Труфин, секр.

Відділ ім. св. Ольги в Толстой, Ман. улаштував сходини в роковини поетки Лесі Українки. При цій нагоді проведено збірку на фонд „Променя" у його 5-річчя. Засилаємо привіт з нагоди роковин нашого журнала та бажаємо і надалі гарних успіхів у його зрості.

Клавдія Долинчук, референтка

Наш невеличкий гурток у відділі ім. Л. Українки в Гронлід, Саск. засилає Вам щирі побажання у 5-ліття нашого журнала „Промінь". Редакційній Колегії бажаємо і надалі найкращих успіхів і многих літ плідної праці для журнала. Залучуємо нашу скромну пожертву 5 долярів.

Емілія Левчук, секр.

Залучуємо чека на 32 дол. — дві передплаті і 25 дол. на ювілейний фонд „Променя" у його 5-річчя. Засилаю редакції найкращі побажання, багато сил і витривалости у дальшій праці. Хай цей „Промінь" ніколи не загасає, а виводить нас на ясні дороги та хай освічує нам шлях, куди маємо йти. А серця наших читачок хай огріває ласкавим своїм теплом і Божа поміч хай буде з тими, що трудяться й щоб ці труди цінили люди.

Анна Граблюк, Торонто

Залучую допис пані Л. Килимник і чека на 89 дол. та листу пожертв — дві передплаті $10.50, а $78.50 на ювілейний фонд з нагоди 5-річчя „Променя". В імені членок відділу ім. св. кн. Ольги в Торонто засилаємо найкращі побажання в успіхи дальшої праці при редагуванні журнала.

Анна Євчук, голова

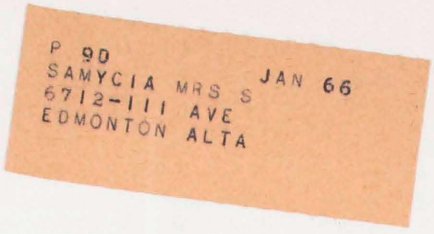

З нагоди 5-ліття журнала „Промінь" складаю на ювілейний фонд 5 дол. Висловлюю високу оцінку змістові журнала і прошу Божого благословення редакції та центральній управі на дальші труди у майбутньому.

Марія Юрків, Мікадо, Саск.

Від появи першого числа журнала „Промінь" читаю і передплачую. З нагоди 5-річчя складаю найщиріші побажання редакторці Наталі Когуській та співробітницям журнала „Промінь" — кріпкого здоров'я, сили і витривалости у дальшій праці. На ювілейний фонд залучую 5 дол.

Олена Зубчинська, Лашін

Жіноче т-во ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні святкувало свій 40-літній ювілей ще у вересні, 1964 р. і зложило жертву 40 дол. на тривалий фонд „Променя". В листопаді 1964 р. було улаштовано Свято Книжки і чай, дохід в сумі 60 дол. призначено на пресовий фонд „Променя". На річних зборах т-ва 6-го грудня 1964 р. в пошану пані Софії Ґрещук, уступаючії голови і заслуженої членки піонерки т-во дарувало 25 дол. на фонд „Променя". Разом 125 дол. Відділ в Саскатуні готується окремо до імпрези 5-річчя журнала.

Засилаю 10 дол. на ювілейний фонд „Променя". Складаю найщиріші побажання редакційній колегії журнала та іншим співробітникам, бажаю багато успіхів на наступні роки. Висловлюю мою радість з цінного змісту нашого журнала.

Марія Пелепяк, Гемилтон

Наш відділ ім. Лесі Українки в Овкбурн, Ман. відзначив 5-ліття „Променя". Вечерок відбувся 7-го липня 1965 р. в злаі Українського Народнього Дому. Участь у імпрезі взяли членки відділу та гості. Окружна представниця, пані Михайліна Чвалюк прочитала дворічний звіт редакторки журнала і членки подали чай. Із збірки та жертви з каси т-ва призначено на ювілейний фонд „Променя" 25 дол.

Жіноче т-во в Овкбурн вітає редакцію та всіх працівниць журнала у його 5-річчя та бажає йому гарних успіхів на майбутнє.

М. Старенькі, секр.

Дві передплаті і ювілейний фонд з нагоди 5-ліття „Променя" засилаю 5 дол. Вітаю працівниць журнала та бажаю надалі гарних успіхів.

Люба Киба, Флин Флон, Ман.

З нагоди 5-ліття журнала сердечно вітаю редакторку Наталю Когуську і всіх співробітників та бажаю здоров'я і сил на далі продовжувати таку цінну працю. На ювілейний фонд журнала складаю $2.50.

Антося Добровольська, Винярд, Саск.

Журнал „Промінь" ми читаємо з приємністю і високо його цінимо, з нетерпінням очікуємо кожного нового числа. В ювілейнім році бажаємо кріпкого здорів'я дорогій нашій редакторці та всім працівникам журнала. На фонд журнала засилаю 2 дол.

Параня Мельник, Кейстор Сентр, Онт.

Засилаючи передплати на „Промінь" залучую $1.50 на ювіл. фонд. Журнал я дуже люблю читати, чекаю його нетерпеливо, бо в ньому є дуже цікаві відомості. Хай Господь дає Вам сили і здоровя за Вашу дорогоцінну працю.

П. Архутич, Содбури, Онт.

З великою приємністю засилаю мою передплату на журнал. Як звичайно він завжди цікавий, кожне числі дає багато цінного. Журнал повинен знаходитись в кожній українській хаті. З нагоди 5-ліття бажаю дальших успіхів.

Маруся Русин

Висилаю дві передплаті на журнал „Промінь". Читаю пильно кожне число з великою приємністю і задоволенням. Оцінюю Вашу працю, пані редакторко. Бажаю всім працівникам журнала доброго здоров'я, сили та витривалости до дальшої праці, а головно поширювати літературну працю між нашим жіноцтвом. На ювіл. фонд залучую 1 дол.

Марія Костів, Ґримсбі, Онт.

Для нас, молодших, ваш журнал є великою потребою, бо в нашім активнім життю ми дуже мало історичних книжок перечитували. Бажаю журналові „Промінь" накращих успіхів на далі, а редакторці міцного здоров'я в цій культурно-освітній праці для нас усіх. На ювіл. фонд залучую $1.50.

Даруся Пасічник, Йорктон, Саск.

Дружина моя, бл. п. Катерина Ємчук упокоїлась 17 березня, 1964 року... Мій національний обовязок не дозволяє мені відмовити „Промінь", хоч він видається для жінок, а тим більше, що моя Дружина з великим зацікавленням його читала та шанувала. Журнал „Промінь" уміло редагований. Крім передплат засилаю на ювіл. фонд журнала 2 дол. Щасти вам, Боже!

Федір Ємчук, Вест Форт Вілліям

Читаю „Промінь" від початку його заснування та й читаю його з великою охотою. Ґратулюю вам пані Когуська, що стаєте в обороні свого українського народу. Крім передплати залучую на ювіл. фонд 1 дол.

Варвара Вовк, Овкбурн, Ман.

В пошані моїм незабутнім любим Родичам, які жили в селі Стінка, повіт Бучач, Західна Україна, вшановуючи їх світлу память-роковини їх смерти — Тато Іван помер 1916 року, Мама померла 1927 року, в їх память засилаю 10 дол. на ювіл. фонд „Променя".

Бажаю працівникам журнэла багато вдоволення, бо праця ваша дуже цінна для нас, а Вам, шановна пані Наталя Когуська, бажаю багато здоров'я та довгі роки прожити і нас своїми трудами радувати.

Параска Стефанюк, Невбрук, Алта.